

หนึ่ง

ถูกลักพาตัว

เฟิ่งเหมยเล่อคิดเสมอว่า หลังจากทราบเรื่องราวความรักระหว่าง
ท่านอาหลังเหวินกับเซียงจิว ชีวิตของนางคงมีเรื่องราวอันโดสะท้าน
สะเทือนจิตใจได้อีกแล้ว

แต่ที่ไหนได้ หลังจากเรื่องครั้งนั้นผ่านไปเกือบสองปี เหตุการณ์ชวน
ให้ตระหนกตกใจยิ่งกว่าก็เกิดขึ้น

นาง... เฟิ่งเหมยเล่อ องค์กรหญิงใหญ่¹ แห่งแคว้นเจิ้งถูกลักพาตัว!

ถึงตอนนี้จะค่อนข้างมีนงอยู่บ้าง แต่ยังคงจดจำเรื่องราวในคำคืน
นั้นได้เป็นอย่างดี นางถูกจับตัวมาในวันที่มีชนชาติสิบเก้าปี

จำได้ว่าในวันนั้นช่วงเช้านางได้รับการอวยยศขึ้นเป็นองค์กรหญิงใหญ่
ตกเย็นก็ร่วมงานเลี้ยงที่บิดาจัดให้ในท้องพระโรง จนกระทั่งค่ำมืองครึก
มารายงานว่าเกิดเหตุขึ้นที่หอสนันต์สำราญ นางรีบเร่งรีบไปโดยเร็ว

¹ บรรดาศักดิ์ที่หวงตั้งแต่งตั้งให้พระธิดา เชษฐภคินี พระชนิษฐา ปิตุจฉา เพื่อแสดงความ
โปรดปรานและยกย่อง เทียบเท่าอ๋อง (หวาง)

เมื่อไปถึงก็พบว่าที่นั่นถูกทำลายไปกว่าครึ่ง พอเข้าไปสำรวจและ
สอบถามมูลเหตุ จู่ๆ ก็เกิดเพลิงไหม้ขึ้นอีก

เรื่องเดิมไม่ทันกระจ่างแจ้ง เรื่องใหม่อันไม่คาดคิดก็พลันถาโถม
นางในตอนนั้นหัวเสียเป็นอย่างมาก “สวรรค์! สุนัขตัวใดกล้ำมาวุ่นวายกับ
ของของข้า มารดาจะจับออกมาถลกหนังเสีย!” หลังสารถออกมา ก็หันไปสั่ง
การองครักษ์ชุดใหญ่ “อินชยา เจ้ารีบไปตามคนมาดับไฟ ข้าจะไปทางนั้น”
เอ่ยจบนางก็รีบุดไปทางด้านขวา สำรวจความเสียหายได้เพียงครู่ องครักษ์
ผู้หนึ่งก็เร่งปราดเข้ามาด้วยท่าที่เร่งร้อน

“องค์หญิงใหญ่พะย่ะค่ะ”

เฟิงเหมยเล่อก้มหน้าทูลกลับ รู้สึกแปลกใจอยู่บ้าง เพราะองครักษ์ผู้
นี้เป็นคนของวังหลวง ปกติมักสุชุมเยือกเย็น... ต้องมีอะไรเกิดขึ้นแน่ เขาถึง
เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง “มีอะไร”

“ตำหนักของใต้ไท่โฮ่วเกิดเพลิงไหม้พะย่ะค่ะ องค์จักรพรรดิมีพระ
ประสงค์ให้องค์หญิงเสด็จกลับวังหลวงเดี๋ยวนี้”

“อะไรนะ!” คิ้วของเฟิงเหมยเล่อกะตุก เริ่มรู้สึกถึงความไม่ชอบมา
พากล ไม่มีทางที่ทั้งสองแห่งจะเกิดเพลิงไหม้พร้อมกันโดยบังเอิญ จังหวะ
นั้นเองนางก็เหลือบเห็นเงาสายหนึ่งทอดบนพื้น นางเลื่อนมือไปกุมกระบี่
แล้วตวาดถามทันใด “นั่นใคร!”

องครักษ์เองก็เห็นแล้วเช่นกัน เขารีบกระโดดเข้าไปชนาบข้าง ชัก
กระบี่เตรียมพร้อมอารักขา

“ฮ่าๆ ถูกจับได้เสียแล้ว” เจ้าของเงาบนพื้นรู้ว่าถูกจับได้ก็เผยเสียง
หัวเราะกังวานใส แล้วหมุนร่างหลบไปยังทิศทางหนึ่ง

“สตรี้วี่” หัวคิ้วของเฟิงเหมยเล่อกพลันขมวดเข้าหากัน คิดในใจว่าต้อง
จับให้ได้

นางส่งสัญญาณมือให้องครักษ์เคลื่อนตัวไปทางหนึ่ง ส่วนตนก็ตาม
ไปดักอีกด้านทันที และตอนที่กำลังจะจับคนผู้นั้นได้ จมูกก็ได้กลิ่นหอม

ของดอกอิง²

ไม่กี่อึดใจต่อมา สติสัมปชัญญะของนางก็ดับลง รู้ตัวอีกทีก็อยู่บน
รถม้าที่วิ่งด้วยความเร็วชนิดล่อไม่ติดพื้นเสียแล้ว

...

นี่น่าจะผ่านมาร่วมสิบวันได้แล้วกระมัง

ครั้นนึกได้ว่าตนถูกจับมานานเพียงนี้ อารมณ์ของเฟิ่งเหมยเล่อก็
เดือดพล่านขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่

‘บัดซบเอ๊ย! ร่วมสิบวันแล้วที่ข้าโดนพันธนาการเป็นไก่เชื่อนี้’ นาง
ลองขยับตัวเล็กน้อย พบว่าเชือกยังคงทำหน้าที่ได้อย่างดียิ่ง เช่นเดียวกับ
วรยุทธ์ของนาง หลังจากถูกผนึก ไม่ว่าจะลองโคจรลมปราณทะลวงจุดไหน
ไร จุดตันเถียน³ ก็ยังไร้การตอบสนอง

การต่อกรกับยอดฝีมือมิใช่เรื่องง่าย ข้อนี้เฟิ่งเหมยเล่อประจักษ์แก่
ใจมาหลายวันแล้ว ตลอดเวลาที่ถูกรับตัวมา นางเคยพยายามหลบหนีหลาย
ครา ทว่ากำลังพลเหล่านี้ก็มากเอาการ ทั้งยังเป็นยอดฝีมือที่เก่งกาจ เรียก
ได้ว่าเพียงนางเคลื่อนไหวผิดแปลกก็รู้ตัวในทันที

แล้วยอดฝีมือเหล่านี้เป็นใครเล่า

เพราะดวงตาถูกปิดด้วยผ้าสีทึบ เลยไม่อาจล่วงรู้ได้ว่าคนลักพาตัว
คือผู้ใด และในคืนเกิดเหตุนางเห็นใบหน้าของผู้นั้นไม่ชัดเจน...

ยิ่งคิดก็ยิ่งไร้หนทางสืบทัดสืบสายปลายเหตุ เฟิ่งเหมยเล่อจึงได้แต่
ขบเรียวปากอย่างคับแค้นใจ หากเป็นยามปกติ ลำพังเชือกเส้นยักษ์กับผ้า
ผูกตาสีทึบนี้มีหรือที่จะกักขังนางได้

น่าอนาถ น่าอนาถใจเกินไปแล้ว!

ถึงจะคับข้องใจอย่างไร เฟิ่งเหมยเล่อก็มีเหตุการณ์เมื่อหลายวันก่อน

² ดอกซากุระ

³ จุดรวบรวมลมปราณ อยู่หลังสะดือประมาณ 1.5 ชู่น

เป็นบทเรียน ดังนั้นนางจึงข่มความรู้สึกพลุ่งพล่านแล้วกลืนมันลงท้อง นอน
นิ่งอย่างคนอยู่ในห้วงนิทราอันแสนหวานเช่นเดิม

โดยมีลวงรู้เลยว่าได้มีคนผู้หนึ่งทราบว่ นางตื่นจากนิทราแล้ว...

ลั้วลืออี่ที่น่อยบนพุกน่มนิมขยับตัวเล็กน้อย มุมปากเขาโค้งเป็นรอย
ยิ้มเหยียดหยัน มีหรือที่ผู้ฝึกยุทธ์อย่างเขาจะจับสัมผัสไม่ได้ แม้นางจะ
ทำตัวสงบนิ่ง เคลื่อนไหวแต่น้อย แต่ก็มีอาจควบคุมจังหวะหายใจให้หนึ่งคง
เดิมได้

ทว่าครั้งนี้ก็ถือว่าพัฒนาว่าครั้งก่อน... หากเทียบกับครั้งแรกที่พื้น
คืนสติ ครั้งนั้นนางข่มจังหวะลมหายใจได้ยอดเยี่ยม

ช่างน่าสนใจดีจริงๆ...

เขาคิดพลางยิ้มยิ้ม แวดตาดูกร้าวอ่อนลงโดยไม่รู้ตัว และเพื่อ
ตอบแทนความเพียรพยายามนี้จึงแสวงหลับตาข้างหนึ่ง แกล้งทำเป็นไม่รู้
เล่นหมากซวงลู⁴ พลังจิตซาอุนๆ บ่อยครั้งที่สายตาของเขาเลื่อนไปหยุด
มองห้องลับด้านข้าง ครั้นพบกับความสงบเงียบก็เผยยิ้มชวนมองอย่างหา
ได้ยากยิ่ง “อา... สมกับเป็นยอดชาจริง ๆ”

นาง... เป็นยอดชาที่มีเพียงหนึ่งเดียวในใต้หล้า เป็นสิ่งที่เขาพบครั้ง
แรกแล้วอยากนำมาเก็บไว้ในอุ้งมือ จากนั้นจึงค่อยๆ ปั่นทำลายทีละน้อย...
ทีละน้อยจนไม่หลงเหลือความสูงค่า

‘ฮึ! ให้ข้าหลุดไปได้ก่อนเถอะ รับรองว่าเจ้าจะไม่มีปากไว้จิบชาอีก’
เพื่องม่ายเล่อไม่รู้ว่ ‘ยอดชา’ ที่โจรลักพาตัวเอ่ยหมายถึงตัวนางจึงค่อนข้าง
ในใจ พลังกลอกตามองพื้นที่แคบด้วยความหงุดหงิด ต่อมาก็เริ่มแกะเชือก
ที่พันธนาการ

⁴ หรือเรียกอีกชื่อว่าหมากสองแดน เป็นหมากสำหรับสองคน โดยจะมีลูกเต๋าสองลูก
ในการทอย แล้วใช้เบี้ยในการเดิน ผู้เล่นผลัดกันเดินเพื่อเอาเบี้ยของตนออกจาก
กระดาน หากนำเบี้ยออกได้หมดก่อนถือว่าชนะ

เวลาผ่านไปอีกระยะหนึ่ง นางนอนฟังเสียงล้อรถม้าติดกับก้อนหินสลับกับเสียงโยนลูกเต๋าที่ดังลอดเข้ามาเป็นระยะ พักใหญ่จึงมีเสียงสนทนาเกิดขึ้น

“นายท่าน อีกประมาณห้าสิบลิ⁵ จะถึงที่หมายแล้วขอรับ”

เฟิงเหมยเล่อกำลังเบียดถึงขีดสุดโง่ศีรษะขึ้น ก่อนเงยหูฟังอย่างใจจดใจจ่อ

“ข้ารู้แล้ว” ลั่วสืออิตอบโดยไม่ละสายตาจากกระดานหมาก ก่อนนี้ก็สนุกขึ้นมา เขาชำเลื่องมองไปทางห้องลับ เอ่ยด้วยน้ำเสียงดุจเดิม ทว่าดวงตากลับเต็มไปด้วยความเจ้าเล่ห์ “ระวังตัวให้ดี อย่าทำอะไรให้เกิดพิรุณ เมืองซือโจวมีคนอยู่มาก”

ชวนจือจิงปลั่งนัยน์ตา พวกเขาพ้นเมืองซือโจวมาหลายวันแล้ว เหตุใดท่านเจ้าสำนักถึงกล่าวเช่นนั้น ครู่ต่อมาเขาก็กระจางเมื่อท่านเจ้าสำนักแถมม่านหน้าต่างแล้วเอ่ยโดยไร้เสียง ‘เล่นจ๊วตามข้า’ เขาพยักหน้าพลางขานรับ “ได้ขอรับ” แล้วถอยออกไปจัดการ

ลั่วสืออิตอดม่านลง ปรายตามองห้องลับ คาดการณ์ว่าคนด้านในเวลานี้คงเผยยิ้มรำ สองตาเปี่ยมไปด้วยความหวังเป็นแน่

และถูกต้องยิ่งนัก บัดนี้เฟิงเหมยเล่อพยายามข่มความตื่นเต้น ทบทวนคำพูดขององครักษ์อีกครั้งด้วยความตั้งใจ เมืองซือโจว... นางหลุบตาลงพลางครุ่นคิด ในหัวคล้ายมีภาพแผนที่แคว้นลอยขึ้นมา หากจำไม่ผิดเมืองนี้ยังอยู่ในแคว้นเจิ้ง นางปลั่งลิ้มตาขึ้น ในใจกู๋ร้องเป็นทำนองเพลง

ดียิ่งนัก! ยังไม่พ้นแคว้นเจิ้ง! และหากยังไม่ออกนอกแคว้น ทางรอดของนางก็มีอยู่เกือบครึ่ง ความท้อแท้สิ้นหวังถูกแทนที่ด้วยความตั้งมั่น หลังจากพิจารณาแล้ว ด้วยความเร็วของรถม้าในระดับนี้ คาดว่าอีกประมาณ

⁵ 1 ลิ เท่ากับระยะทางประมาณ 500 เมตร เพราะฉะนั้น 50 ลิ เท่ากับระยะทางประมาณ 25 กิโลเมตร

หนึ่งชั่วยามคงจะถึง และนี่คงเป็นโอกาสสุดท้ายของนาง เพราะหากพ้นเมือง
ชื่อโจวไป เส้นทางข้างหน้าจะมีเพียงป่าใหญ่ซึ่งมุ่งออกไปสู่ชายแดน

นางไม่รอช้า เพิ่มความเร็วในการพยายามคลายเชือกออก เกือบครึ่ง
ชั่วยามต่อมาก็สามารถปลดพันธนาการที่รัดข้อมือจนได้

หัวใจของเฟิงเหม่ยเล่อเต้นถี่รัว นางดีใจจนแทบลุกขึ้นมาวิ่งระบำ
ต่อมาก็รวบรวมสติ หยุดเคลื่อนไหว เลื่อนดวงตาจ้องผนังห้องคับแคบ
ราวกับลองเชิง เมื่อ ‘นายท่าน’ อะไรนั้นยังทอยลูกเต๋าราวกับไม่รับรู้ถึงการ
เคลื่อนไหว ก็ยกตัวขึ้นช้าๆ แกะเชือกที่มัดขาออก หลังจัดการทุกอย่าง
เรียบร้อย นางก็นำเชือกเหล่านั้นมาทำที่ว้ายคงรัดตึงได้อยู่ แล้วรอจังหวะ
ด้วยหัวใจเต้นระทึกราวกับจะทะลุออกมาจากอก

กาลเวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า ในที่สุดธม্মาทิวังด้วยความเร็วคงที่ก็
ค่อยๆ ชะลอลง หูของเฟิงเหม่ยเล่อได้ยินเสียงคนตัวดัดตัวลงจากหลังม้า
ตามด้วยผีเท้าหนักๆ เหยียบย่ำบนพื้นหิน ครู่หนึ่งเสียงคันทูที่นางได้ยินมา
นับครั้งไม่ถ้วนก็ดังขึ้น

“ใกล้ถึงตัวเมืองแล้วขอรับ มิทราบ่านายท่านต้องการสิ่งใดจากเมือง
นี้หรือไม่”

ลั่วสืออีส่งกระดาดแผ่นหนึ่งให้ชวนจือจิ้ง โดยมีได้ละสายตาออก
จากกระดานหมาก “นำขบวนจอดที่ข้างประตูเมือง แล้วจัดของมาตามนี้”

ชวนจือจิ้งรับกระดาดมา เห็นว่าด้านในเขียนเล่าแผนการ ‘การแสดง
จิว’ เอาไว้เป็นฉาก ๆ จึงเงยหน้าขึ้น ลอบมองท่านเจ้าสำนักแวบหนึ่ง พบ
ว่าใบหน้าที่มักเรียบเฉยเย็นชาต่อทุกสรรพสิ่ง บัดนี้เต็มไปด้วยความรู้สึก
หลากหลายก็รู้สึกสะทกสะท้านใจมิใช่น้อย

ดูเหมือน... องค์หญิงใหญ่แห่งแคว้นเจิ้งผู้นี้จะนำความเปลี่ยนแปลง
ครั้งใหญ่มาเยือนสำนักหมื่นเมฆา

เขาเก็บใจความคิดนี้เอาไว้ในใจเพียงเท่านั้น ต่อมาก็ค้อมศีรษะ แล้ว
ถอยออกไปจัดการตามแผนที่ผู้เป็นนายวางไว้

ชั่วเวลาหนึ่งก้านธูป⁶ ต่อมา เฟื่องเหมยเล่จึงเริ่มได้ยินเสียงจอลแจของผู้คน นางขยับตัวซ้าๆ เกร็งฝ่าเท้า หมายถึงถีบผนังฝั่งที่เชื่อมต่อกับถนนให้หลุดออก ทว่าขณะที่นางกำลังขยับตัวอยู่นั้น ไม่กระดานที่ขวางกั้นนางกับ ‘นายท่าน’ ก็ถูกเปิดออกด้วยแรงที่ไม่เบานัก

คนผู้นั้นยื่นหน้าเข้ามาใกล้ สายตาดูซึ่งทำให้เฟื่องเหมยเล่ชะงักงัน เลี้ยวอึดใจต่อมาจมูกก็ได้กลิ่นดอกอิงที่จดจำได้ไม่ลืมเลือน ชั่วเวลาประหนึ่งฟ้าแลบ ซอกคอขาวก็สัมผัสถึงของแหลมขนาดเล็กกว่าปืนไม่มากนักปักลงมา

กลิ่นดอกอิงผสมกับโลหิตกลายเป็นกลิ่นน่าสะอิดสะเอียน นางรู้สึกเจ็บแปลบจนต้องนวดหน้า ไม่ทันได้สบถสติก็เริ่มรางเลือน ท่ามกลางลัมปชัญญะที่ใกล้มืดดับ เฟื่องเหมยเล่ได้ยินเสียงเย็นเยือกอัดแน่นไปด้วยความเกลียดชังดังอยู่เหนือหู

“ยังไม่ถึงเวลาที่จะลืมหาดินขึ้นมา กลับเสียเถิดพะย่ะค่ะองค์หญิงใหญ่...”

หลังเจ้าของเสียงทุ้มเย็นผละห่าง เฟื่องเหมยเล่ก็ได้ยินคำสั่งการอะไรบางอย่างทว่าไม่ชัดเจนนัก รู้เพียงว่าไม่กี่อึดใจนางถูกพาออกไปจากห้องลับ ต่อจากนั้น... นางก็ไม่รับรู้สิ่งใดอีกเลย

ลั่วสี่อี่พิศมองร่างไร้สติ มุมปากขวาระดกขึ้นเป็นรอยยิ้มเฉยชา พลางเปิดประตูเรียกให้สตรีผู้หนึ่งขึ้นมา “เลี้ยวหลุน จัดการให้เรียบร้อย”

“เจ้าค่ะ” หญิงสาวที่มีรูปลักษณ์อ่อนหวาน แต่ดูเข้มแข็งในคราวเดียว ค้อมศีรษะให้เอียงนอบน้อม ก่อนเริ่มแปลงโฉมใบหน้าของสตรีบนรถม้าเสียใหม่

อารมณ์ย้อมโลหิตถูกเปลี่ยนเป็นชุดหรรษา เครื่องหอมกลิ่นเฝ้ายวนถูกแต่งแต้ม ตามด้วยหน้ากากหนึ่งมนุษย์ ไม่นานองค์หญิงใหญ่เฟื่องเหมย-

⁶ เทียบได้เท่ากับ 15 นาที ตามเวลาสากล

เล่าก็ถูกเปลี่ยนเป็นอีกคน

ลั่วสืออีพิศดูด้วยความพึงพอใจ ก่อนแฉ่มมานบอกชวนจื่อจิ้ง “เร่งออกเดินทาง เราต้องออกจากแคว้นเจิ้งก่อนตะวันตกดิน”

“ขอรับท่านเจ้าสำนัก” ชวนจื่อจิ้งขานรับ แล้วหันไปสั่งการคนใต้อาณัติ “เร่งออกเดินทาง”

หลังจากนั้นรถม้าก็กลับมาวิ่งเต็มกำลังอีกครั้ง สองชั้วยามจึงมาถึงชายแดน ประตูกั้นระหว่างแคว้นเจิ้งกับแคว้นเยวตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้าทหารตรวจตราแน่นหนา

ที่แรกทหารเห็นสตรีหลบไหลอยู่ในอ้อมแขนของลั่วสืออีก็บังเกิดการคาดเดาไปต่างๆ นานา “ไม่ทราบวาสตรีนางนั้นคือผู้ใดหรือ และโยนางถึงหลบไหลรากับไร้สติเช่นนี้”

ลั่วสืออีกระชับอ้อมแขนเล็กน้อย แล้วใช้พัดยกเส้นผมกลุ่มหนึ่งของเฟิ่งเหมยเลื้อยขึ้นดอมดมด้วยท่าที่รักใคร่เอ็นดู “เดิมนางเป็นหญิงฉนิกา ทว่าตอนนี้นางเป็นอนุของข้า ส่วนนางหลบไหลด้วยเหตุอันใด เกรงว่าคงมีอาจสาธยายให้ท่านฟังได้กระมัง” เมื่อนายทหารยังคงไม่คลายท่าทีคลางแคลงใจ เขาจึงแสวงถามด้วยท่าทีใคร่รู้ “ทำไมรี หรือเกิดเรื่องอันใดขึ้น”

ช่องท้องของนายทหารรู้สึกร้อนรนขึ้นมา เรื่ององค์หญิงใหญ่โดนจับตัวไปทั่วแคว้นเจิ้งมีเพียงไม่กี่กลุ่มที่ทราบ และเรื่องนี้ไม่อาจแพร่พรายได้ มิเช่นนั้นจะนำพาความเสื่อมเสียครั้งใหญ่มาเยือน จึงรีบเบี่ยงประเด็น “ไม่มีอะไร เป็นธรรมดา มิใช่หรือ ที่ข้าต้องตรวจตราการเข้าออกระหว่างแคว้นอย่างเคร่งครัด”

“เช่นนั้นหรือ” ลั่วสืออียิ้มนิดๆ ข้ออ้างนั้นนับว่าไม่เลวนัก เพราะพักนี้ความสัมพันธ์ระหว่างแคว้นเจิ้งกับแคว้นเยวไม่ค่อยมั่นคงเหมือนแต่ก่อน และเขาเองเห็นที่จะพูดเปล่าไม่ได้ จึงหยิบสัญญาซื้อขายส่งให้องครักษ์ผู้หนึ่ง “ตั้งจู เอาสัญญาซื้อขายนี้ไปให้ใต้เท้าตรวจสอบ ใต้เท้าจะรู้ว่า...

ข้าต้องสูญเสียไปมากเพียงไร ถึงได้ตัวสตรีผู้นี้มาครอบครอง”

คำพูดของเขาแฝงไปด้วยความนัยหลากหลายประการ มีเพียงผู้รู้เบื้องลึกเท่านั้นที่จะทราบความนัยอันแท้จริง เพราะสิ่งที่เสียไปมิใช่เพียงเงินทอง แต่เป็นทั้งสมองและกำลังคนจำนวนหนึ่ง

ตั้งจูลิบก้าวเท้าเข้ามา หลังรับสัญญาซื้อขายไปก็ส่งให้นายทหารตรวจสอบ “นี่ขอรับ”

‘นะ...นี่’ ทันทีที่ได้ยลค่าตัวของคณิกาสาว หัวคิ้วของนายทหารก็ประเดี๋ยวนแปรเดี๋ยวลาย ในสัญญาล้วนระบุชัดเจนว่าสตรีผู้นี้ถูกซื้อมาอย่างถูกต้อง ทั้งยังถูกซื้อมาในราคาอันน่าตกใจอีกด้วย

ในเมื่อรูปโฉมล้วนไม่ตรงกับภาพวาดขององค์หญิงใหญ่ จึงไม่จำเป็นต้องสืบเสาะให้มากความ เขาส่งสัญญาซื้อขายคืน ก่อนกระแอมกระไอ แก่แก้อเล็กน้อย “เออละ ข้าตรวจดีแล้ว พวกเจ้าไปเถอะ”

ลัวส์อืงกศิริชะ โบกมือให้คนนำสินน้ำใจไปมอบให้ “ตั้งจูลิบ มอบสินน้ำใจ แล้วเร่งออกเดินทางต่อ นายหญิงของพวกเจ้าคงอยากนอนบนฟูกนุ่มนิ่มเต็มที่แล้ว” ช่วงทำynnน้ำเสียงของลัวส์อืงกศิริชะเต็มไปด้วยความเสนหาอย่างยิ่งยวด ขณะที่คนเอามานลง เขาก็มองจุ่มพิตที่กลุ่มผมดำขลับอย่างรักใคร่

นายทหารมองอาภักิริยานี้แล้วจึงจัดให้ลัวส์อืงกศิริอยู่ในพวกคุณชายเสเพลหมกมุ่นในตัณหา “ก็แค่บุรุษมักมาก คงไม่จำเป็นต้องส่งเรื่องให้ทางท่านแม่ทัพหรอกกระมัง ไม่...” ทหารหนุ่มส่ายหน้า “หากข้ารายงาน คงได้ถูกกล่าวหาว่าไร้สาระเป็นแน่”

ด้วยเหตุนี้เบาะแสจึงเลือนหายไปอย่างน่าเสียดาย

สอง ห้าผู้เฒ่าสำนักหมื่นเมฆา

แคว้นเจียงเข้าสู่อยามจื้อ⁷ ท้องฟ้ามืดมิด บรรยากาศที่เคยร้อน
อบอ้าวเมื่อตอนกลางวันแปรเปลี่ยนเป็นเย็นเยือก ทั้งที่อากาศดีเหมาะสม
แก่การหลับใหลเช่นนี้ คนกลุ่มหนึ่งกลับกำลังคร่ำเคร่งในการค้นหา โดยมี
จุดมุ่งหมายที่ปลายทางทิศใต้ซึ่งอยู่ห่างจากเมืองหลวงไปร่วมห้าสิบลี้

ปลายทางทิศใต้แห่งนี้แต่ไหนแต่ไรเลื่องชื่อเรื่องกองโจร แม้สามารถผ่าน
ระยะทางเข้าเมืองได้ แต่ทั้งนักเดินทางและเหล่าพ่อค้าต่างเลือกหลบเลี่ยง
ด้วยเหตุนี้ทั้งกลางวันและกลางคืนจึงเงียบสงัด มีเพียงเสียงหรีดหรือใคร
เท่านั้น ทว่าคำเตือนนี้ทั้งผืนป่ากลับสว่างไสวด้วยคบไฟประหนึ่งกลางวัน

เนื่องจากช่วงกลางวันมีคนส่งเบาะแสมาว่า บางทีกลุ่มคนที่ลักพาตัว
องค์หญิงใหญ่ไปคงเป็นโจรภูเขาในแถบนี้ เพียงหมิงหลงกับเสวียนลี่เหอ ผู้
เป็นหวัดกับหวงไฮ่วของแคว้นเจียง จึงเร่งยกกำลังพลมาโดยเร็ว ใช้เวลา
เพียงชั่วเทียนครึ่งเล่มก็ทำการบงกองโจรแห่งนี้ราบคาบ

⁷ ช่วงเวลาตั้งแต่ 23.00 น. ถึง 00.59 น.

“พวกเจ้าไปทางนั้น ส่วนพวกเจ้าไปทางนี้... ทางนี้” อิ้นเจียนเหอ หนึ่งในแม่ทัพแคว้นเจิ้งกั้วเข้ามาสั่งการ จากนั้นก็เร่งไปสืบทาดำรงคนโดยไว

เฟิ่งหมิงหลงกับเสวียนลี่เหอ สองสามีภรรยาเฝ้ามองการเคลื่อนไหวของเหล่าทหารหาญด้วยหัวใจที่หดรีด แสงคบไฟที่วูบไหวเวลานี้เปรียบดังหัวใจของคนทั้งสอง ที่แม้จะลุกโชนแต่กลับไร้ความมั่นคง

รออยู่พักใหญ่ ในที่สุดอิ้นเจียนเหอก็เร่งฝีเท้ากลับออกมารายงาน “ทูลฝ่าบาท ไม่พบพะย่ะค่ะ”

“อะไรนะ... ไม่พบหรือ” เสวียนลี่เหอมีสีหน้าคล้ำลง นางขบเรียวกาเข้าหากันอย่างขมก้น คำว่า ‘ไม่พบ’ มีต่างจากอสันนิบาตพลาดลงกลางใจ ทำให้รู้สึกเจ็บปวดจนยากหาใดเทียม “บัดชบเอ๋ย! เหตุใดต้องเกิดเรื่องเช่นนี้ด้วย เจ้าแน่ใจนะว่าหาทั่วที่แล้ว!”

นางทวาดอย่างควบคุมไม่อยู่ ก็วันแล้วที่เฝ้าเวียนหาบุตรสาว ก็วันแล้วที่นางได้ยืมข่าวและเร่งรุดมาอย่างมีความหวัง ก่อนสุดท้ายจะพบเพียงความว่างเปล่า

“พะย่ะค่ะ ไม่พบ” แม้ใจจริงไม่อยากซ้ำเติมความรู้สึกของผู้เป็นหวงโช่ว แต่อิ้นเจียนเหอก็มีอาจเปลี่ยนความเป็นจริงได้ เมื่อทั้งกองโจรแห่งนี้หาเยี่ยงไรก็ไม่พบตัวองค์หญิงใหญ่

แสงแห่งความหวังในดวงตาเสวียนลี่เหอมอดลง นางกวาดตามองเหล่าทหารด้วยสองตาแดงก่ำ ทวาดด้วยแรงอารมณ์ “ไม่ได้เรื่อง!”

“น้องหญิง เจ้าสงบใจลงบ้างเถิด...” เฟิ่งหมิงหลงซึ่งสวมหน้ากากบดบังเอาไว้เกือบค่อนใบหน้า ยื่นมือไปกอบกุ่มมือภรรยา พลังกล่าวปลุกปลอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “เหมยเล่อของเราต้องไม่เป็นอะไร”

เสวียนลี่เหอหลุบตามองมือที่จับมือนางไว้ ครั้นโพล่งไปถึงน้ำเสียงอ่อนนุ่มที่เปลี่ยนไปจากเดิม ความร้อนรุ่มในใจเมื่อครู่ก็สงบลง ตอนนีเฟิ่งหมิงหลงเองคงทั้งกังวลใจทั้งหงุดหงิดใจไม่แพ้กัน ถึงภายนอกเขาดูเข้มแข็งเหลือประมาณ แต่ภายในคงมีต่างจากถูกเปลวเพลิงไหม้กระหน้า

เพราะเฟิงเหมยเล่เป็นบุตรสาวที่คนผู้รักที่สุด ตั้งแต่แรกคลอดก็คอยเลี้ยงดูและทะนุถนอมราวกับไข่มุกในอุ้งมือ ทั้งยังตามใจทุกอย่างอีกด้วย หากเฟิงจิ้นลี่ เฟิงซางหลิว และเฟิงกวางอวี่ เติบโตมาข้างใต้ทรงงาน เรียกได้ว่าเฟิงเหมยเล่คนนี้เติบโตขึ้นมากลางดวงใจของหวงตี้ผู้นี้เลยทีเดียว

สองสามีภรรยาสบตากันอยู่ชั่วครู่ เสวียนลี่เหอกี้ผ่อนพ่ายที่ดูตันลงว่าไปแล้วจะโทษทหารเหล่านี้ทั้งหมดก็ไม่ได้ หากจะโทษคงต้องโทษมารดา เช่นนางด้วยที่ไม่เอาไหน หูตาไม่ว่องไว “ช่างเถอะ เป็นข้าที่ผิดเอง... หาใช่พวกเจ้า”

หากนางไม่ประมาทเลินเล่อ มีหรือบุตรสาวจะหายไปเช่นนี้ หากไม่ใช่เพราะนาง... ยิ่งคิดเสวียนลี่เหอกี้ยิ่งเจ็บปวดจนแทบกระอักโลหิตออกมา

อันชยาเห็นความโศกเศร้าของทั้งสองพระองค์แล้ว ความรู้สึกผิดก็ปรี๊ดขึ้นมาจากเต็มอก เขาก้าวออกมาจากกลุ่มคน หดตัวคุกเข่าลงเบื้องหน้าทั้งสอง “ทั้งหมดล้วนเป็นความผิดของกระหม่อมพะย่ะค่ะ ขอฝ่าบาทโปรดลงโทษประหารด้วย” เรื่องราวในคราวนี้เขาคือคนที่ผิดที่สุด ทั้งยังบกพร่องต่อหน้าที่ของครีรักษ์จนเฟิงเหมยเล่ถูกลักพาตัวไป

หากในคืนนั้นเขาไม่ผละห่างไป มีหรือจะเกิดเรื่องราวเช่นนี้ขึ้น หากเขาเฉลียวใจสักนิดและไล่ตามไปทัน แม้ไม่อาจหยุดยั้งการใหญ่ของคนเหล่านั้นได้ แต่ก็คงมีเบาะแส มีใช่เสมือนคนตามีตบอดเยี่ยงนี้

“นี่ไม่ใช่เวลาที่เจ้าจะมาร้องขอความตาย เจ้านึกว่าเงิน⁸ ไม่อยากจะได้ตัวเจ้าออกมาหรือ” อันที่จริงเฟิงหมิงหลงก็โกรธจนกลั่นกรองออกมาเป็นคำพูดไม่ได้ แต่ด้วยมีเหตุผลมากพอ เขาจึงไม่เขลาขนาดจะตัดสินลงโทษอย่างนุ่มนวล

ในช่วงเวลาหน้าลิ่วหน้าขวานเช่นนี้เขาต้องการกำลังคน อันชยานับ

⁸ ค่าแทนตัวของจักรพรรดิหรือหวงตี้

ได้ว่าเป็นยอดฝีมือในยุคหลัง เก็บไว้ต้องมีประโยชน์ในการตามหาบุตรสาว เป็นแน่ “เวลานี้ฆ่าเจ้าไป เงินก็ได้ตัววงศ์หญิงใหญ่คืนกลับมา เจ้าจงอุทิศตัวตามหาองค์หญิงใหญ่เสีย เมื่อตามหาองค์หญิงใหญ่พบอย่างปลอดภัยแล้ว เวลานั้นเจ้าค่อยมาร้องขอความตายจากเงินกันนับว่าไม่สาย”

อินชยา ค่อมศิระชะลงอย่างจำยอม มือทั้งสองกำแน่นจนขาวซีด ดวงตาลูบมองก้อนหินที่สะท้อนแสงจากคบเพลิงจนเปล่งประกายระยิบระยับ จากนั้นก็ไขกศิระชะแล้วลุกขึ้นอย่างองอาจ ทว่าแวต่ายยังคงเคลือบไปด้วยความรู้สึกผิด “รับด้วยเกล้าพะย่ะค่ะฝ่าบาท กระหม่อมอินชยา จะอุทิศชีวิตทั้งหมดกับการตามหาองค์หญิงใหญ่”

...และหากหาไม่พบ เขาก็พร้อมจะปลิดชีพของตนด้วยเช่นกัน แม้อินชยาไม่ได้เอ่ยประโยคนี้ออกไป ทว่าผู้คนโดยรอบก็รับรู้ได้ในที

“เช่นนั้นก็แยกย้ายเถอะ” เฟิงหมิงหลงเอ่ยตัดบท โบกมือสั่งการทหาร แล้วกระตักบึงเหียน บังคับให้อาชาฟุ้งหะยานเข้าสู่ความมืด เสวียนลี่เหอเองก็เช่นกัน นางควบหะยานม้าเคี้ยงข้างสามี่ ไม่นานทั้งสองก็หยุดลงที่ได้ต้นไม้ใหญ่ เจียบอยู่ชั่วอึดใจ เฟิงหมิงหลงก็บ้ายหน้ามาหาภรรยา แล้วพูดออกมาประโยคหนึ่ง “น้องหญิง... เงินว่าเงินจะวางมือ”

เสวียนลี่เหอเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย ก่อนขานรับด้วยรอยยิ้ม “อือ เช่นนั้นก็ทำเถอะ”

เห็นทีครั้งนี้ไว้ในฐานะมารดาของแผ่นดินควรจบลงเสียที...

เนื่องจากการทำลายกองโจรครั้งนี้ไม่พบเฟิงเหมยเล่อ เฟิงหมิงหลงกับเสวียนลี่เหอจึงสรุปว่าจะแบ่งคนออกเป็นสองฝ่าย ทางหนึ่งสืบเรื่องหวนลันต์สำราญและตามหาตัวบุตรสาว ส่วนอีกทางหนึ่งสืบเรื่องไฟไหม้ที่ตำหนักดีไท่ไเฮว

เพราะทั้งสองต่างเห็นพ้องต้องกัน เหตุการณ์ไฟไหม้หวนลันต์สำราญและตำหนักของดีไท่ไเฮวต้องเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงกัน มิเช่นนั้นมิหรือสถาน

ที่ที่เกี่ยวข้องกับวังหลวงทั้งสองแห่งจะเกิดเพลิงไหม้ขึ้นในเวลาไล่เลี่ยกัน
เช่นนี้ และผู้ลงมือต้องวางแผนมาอย่างถี่ถ้วน นอกจากนี้ยังต้องมีอำนาจ
แผ่ฟ้าคลุมปฐพี มิเช่นนั้นต่อให้มีสามเคียรหกกรก็ไม่มีผู้ใดกล้ากล้าราย
กับวังหลวง

“เงินกับทองไฉ่จะนำคนไปตามหาเหมยเล่อ โดยจะมุ่งไปที่แคว้นฉู่
ตามเบาะแสที่ได้รับมา”

ทันทีที่ได้ยินคำกล่าวของจักรพรรดิ อันเจียนเหอกับบิดาก็ลุกขึ้น
กล่าวแย้งโดยพลัน “แล้วทางเมืองหลวงเล่าพะยะคะฝ่าบาท”

เรื่องตามหาองค์หญิงใหญ่ก็สำคัญอยู่ แต่พระองค์ทรงเป็นจักรพรรดิ
จะทิ้งบ้านเมืองไปได้อย่างไรกัน! เมืองหลวงไร้จักรพรรดิคงเกิดเรื่องวุ่นวาย
ขึ้นมิใช่น้อย ถึงองค์รัชทายาทจะมีพระปรีชาสามารถเพียงใด ก็เกรงว่ากลุ่ม
ขุมอำนาจเก่าที่ยอมหักไม่ยอมงอจะใช้โอกาสนี้ก่อการอันใดขึ้นอีก นอกจากนี้
นี้ความสัมพันธ์กับแคว้นเยว่ก็ไฉ่ว่าจะตึงนัก หากรู้ว่ามีกรไฉ่หัวอาจโจมตี
เข้ามาก็เป็นได้

“ฝ่าบาท ได้โปรดไตร่ตรองอีกครั้งด้วยเถอะพะยะคะ วังหลวงมีอาจ
ขาดผู้ปกครองได้ ยิ่งครั้งนี้เป็นการเสด็จออกไปนอกแคว้น ทั้งยังไม่มี
กำหนดการชัดเจนด้วย ยิ่งมิบังควรพะยะคะ” การตามหาองค์หญิงใหญ่
ครั้งนี้นับได้ว่าเป็นเรื่องงมเข็มในทะเล เบาะแสที่ได้มาก็ไฉ่ว่าจะเป็นเรื่องจริง
“ให้ผู้อื่นไปแทนเถอะพะยะคะ”

เพ็งหมิงหลงหลับตาลง พลังกล่าวด้วยสຸ້มเสียงที่ไม่ว่าผู้ใดได้รับฟัง
แล้วก็มอาจก้าวเข้าไปเหนือวังได้ “เงินพอแล้ว”

พอแล้ว?

อันเจียนเหอกับอันจิ้นเหอเลิกคิ้วสูงแล้วสบตากัน

พระองค์ตรัสเช่นนั้นไฉ่หมายความว่าถึงจะสละบัลลังก์หรือ! จะเป็นไป
ได้อย่างไรกัน! ยิ่งทรงแข็งแรงเช่นนี้คิดจะสละบัลลังก์ มันออกจะ... อันจิ้น-
เหอเหลือบตามองบุตรชายแวบหนึ่งแล้วหันไปพูดกับจักรพรรดิ

“ฝ่าบาท นะ...นี่พระองค์จะ...”

“ใช่ เงินจะสละราชบัลลังก์” พอเห็นสองพ่อลูกพูดจาตะกุกตะกัก อ้าอึ้ง เฟิงหมิงหลงก็เอ่ยต่อให้จบเสียเลย “ในเมื่อหวังตีมีอาจทั้งแคว้นไป ได้ เช่นนั้นก็ตั้งหวังตั้งคี่ใหม่เถอะ”

แคว้นเจิ้งต้องการจักรพรรดิ ทว่าตอนนี้ไม่ใช่เขาคนเดียวเท่านั้นที่สามารถเป็นจักรพรรดิได้

การสละราชบัลลังก์ครั้งนี้ถือว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรนัก เพราะเขาก็เตรียมการมาเนิ่นนาน ตั้งแต่เฟิงจินลี้รู้ความก็เริ่มให้บุตรชายคนโตเข้ามาดูแลราชกิจ จวบจนถึงเวลานี้ทุกอย่างก็แทบจะเป็นเฟิงจินลี้ทำแทนทั้งสิ้น ที่เขายังรั้งอยู่ในสถานะนี้เพราะต้องการเฟ้นหาบุรุษที่ดีพร้อมมาแต่งงานกับบุตรสาวอย่างเฟิงเหมยเล่อเท่านั้น เมื่อบุตรสาวหายตัวไป เขาก็ไม่จำเป็นต้องอดทนอีก

สองพ่อลูกอึ้งอยู่พักใหญ่ ก่อนยอมรับด้วยความจำใจ ในเมื่อจักรพรรดิหนุ่มตัดสินใจด้วยความแน่วแน่เช่นนี้ พวกเขาจำเป็นต้องไร้ความหมาย “รับด้วยเกล้าพะย่ะค่ะ”

เมื่อวันรุ่งขึ้นมาเยือน ข้าสละราชสมบัติของเฟิงหมิงหลงหวังตีก็ ถูกกระจายออกไป ขาวนี้แพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว และได้สร้างความสงสัยแก่ใต้หล้าอย่างยิ่งยวด เพราะจากหน้าสำหรับทุกแคว้นแคว้น เฟิงหมิงหลงหวังตีก็มีต่างจากเดรัจฉานตัวหนึ่งที่กระหายอำนาจ ยอมทำทุกอย่างเพื่อให้อยู่ในตำแหน่งแม้ต้องฆ่าพี่ฆ่าน้อง

“เช่นนั้นหรือ” ด้านว่าที่จักรพรรดิพระองค์ใหม่อย่างเฟิงจินลี้หลังได้รับราชโองการสละราชบัลลังก์ก็ชะงักไปชั่วอึดใจ ก่อนเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงเย็นชา แต่แฝงเร้นด้วยความรู้สึกลึกซึ้งซ่อนอยู่ในที่ “นี่เป็นไฉน⁹

⁹ คำแทนตัวของผู้เป็นรัชทายาท เอยแล้วให้ความรู้สึกลึกซึ้งในสถานะของตน

ต้องเป็นหวัดที่แล้วรี”

มูมปากเขากระตุกนิดๆ คิดในใจบิดาช่างประเสริฐโดยแท้ โยนเผือกร้อนมาให้เขาโดยมิหันต้งตัว...

ถึงภายนอกเขาจะดูเย็นชาดูจุฬาสถูสูงตระหง่านไม่สะท้านต่อแรงลม ทว่าเรื่องราวในครานี้ฉุกฉลุกรุ่นวายจนเกินตั้งรับไหว จากที่ควรได้ออกตามหาน้องสาว กลับกลายเป็นต้องนั่งอยู่บนบัลลังก์มังกร

เฟิงซางหลิวเห็นพี่ชายยืนจ้องจดหมายที่บิดาส่งมาด้วยสีหน้าสุขุม แต่นัยน์ตากลายแววตัดพ้อต่อว่าก็ไม่รู้ว่าจะทำหรือปล่อยให้ก่อนดี อันที่จริงพี่ชายฝาแฝดของเขาคนนี้ก็มิต่างจากปูกุซนทั่วไป มีความรู้ลึกและสีหน้าหลากหลาย ทว่าเพราะถูกฝึกมาเป็นอย่างดีจึงไม่ค่อยเผยสีหน้าอันแท้จริงต่อหน้าผู้ใด ยกเว้นเขากับครอบครัว

“ฝ่าบาท โปรดอย่ากริ้วไปเลย” เขากล่าวด้วยรอยยิ้ม ถึงฟังดูเรื่อยเฉื่อย แต่เต็มเปี่ยมไปด้วยความจริงใจ “นี่เป็นหน้าที่ที่ฝ่าบาทต้องแบกรับนะพะย่ะค่ะ” ตั้งแต่ถือกำเนิดพี่ชายก็ถูกเลือกให้เป็นจักรพรรดิแล้ว เช่นนั้นตำแหน่งนี้ชั่วเร็วอย่างไรก็มีอาจหลบเลี่ยง

นานทีจะได้ยินน้องชายเอ่ยอย่างบริสุทธิ์ใจเช่นนี้ เฟิงจิ้นลี่ก็อดเหลียวมองมิได้ ครั้นเห็นรอยยิ้มบนดวงหน้าที่เหมือนกับตนเองชนิดแยกไม่ออก ใบหน้าก็พลันบิดเบี้ยวขึ้นมาจนสังเกตได้ เพราะยิ้มนี้นอกจากจะไร้ความจริงใจแล้ว ยังเต็มไปด้วยความยียวนกวนโทสะ เหมือนกำลังจะเอ่ยว่า ‘พี่ชายต่อไปนี้ท่านก็นั่งเฝ้าอยู่บนบัลลังก์ไปเถอะ!’

น้องชั่วผู้นี้กำลังจะเริ่มแล้วใช้หรือไม่...

เขาสูดลมหายใจลึก ช่มตนเองมิให้ระเบิดโทสะออกไป “ซางหลิว เจ้าหุบปากซะ” ตำแหน่งนี้เชื่อว่าเขาอยากได้ มันเปรียบดังเผือกร้อนที่โยนให้น้องคนใดก็ไม่รับต่างหากเล่า พี่เขามาถึงต้องจ่ายอม

ครั้นเห็นใบหน้าพี่ชายเปลี่ยนด้วยความฉุนเฉียว เฟิงซางหลิวก็แสร้างทำหน้าซีดตัวสั่น รีบโค้งคารวะพร้อมเอ่ยด้วยน้ำเสียงหวาดหวั่น “ฝ่าบาท

โปรดระงับโทสะ กระหม่อมขออภัยพะย่ะค่ะ” ที่ฟังอย่างไรก็ดูห่างจากความเป็นจริง

เฟิ่งจิ้นลีกระตุก มองน้องชายด้วยแววตาตำหนิติติงแล้วเอ่ยคำยกยอให้ชุดหนึ่ง “เฟิ่งซ่างหลิว เจ้านี้ยั่วโทสะข้าเก่งนักนะ” เจ้าน้องชายคนนี้ตั้งแต่เล็กผู้คนภายนอกต่างเห็นว่ามีความที่ดุดัน หัวรั้น ทั้งยังน่าเกรงขาม แต่ใครไหนเลยจะรู้ว่า เนื้อแท้กลับซ่อนหาที่ยียวนชวนให้คนโมโหตาย ผิดกับน้องสามเฟิ่งกวางอวีเสียอีก ที่ใบหน้างดงามแต่นิสัยดุดันทั้งหน้าหลัง นอกจากเวลาอยู่กับเฟิ่งเหมยเล่อจะลงมาตีฝีปากกันราวกับเป็นนกน้อย

ครั้นได้ยินพี่ชายเอ่ยเช่นนั้น เฟิ่งซ่างหลิวก็ยกตัวขึ้นยืนตรง ใบหน้าที่ซีดขาวเมื่อครู่เปลี่ยนกลับเป็นดังเดิม มุมปากเผยรอยยิ้มอบอุ่นราวแสงตะวัน ขานรับด้วยน้ำเสียงกึ่งเย้ากึ่งหยอกจนคนเป็นพี่ชายรู้สึกคันยิบๆ ขึ้นมาที่หัวใจและฝ่าเท้า “ขอบพระทัยฝ่าบาทที่ทรง... ชม”

ลมหายใจของเฟิ่งจิ้นลีสะดุดก็ก กวาดตามองคู่สนทนาตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าด้วยแววตา “ชม? ข้าดำเจ้าอยู่ต่างหาก”

“เช่นนั้นหรือพะย่ะค่ะ” เฟิ่งซ่างหลิวแสดงสีหน้าตกอกตกใจ ทำราวกับตนเป็นบุรุษผู้ใสซื่อ มิทันเล่ห์เหลี่ยมใดๆ

คนเป็นพี่เห็นว่าน้องชายยังไม่เลิกเล่น ก็รู้สึกปวดขมับขึ้นมาอย่างเลื่องมิได้เอ่ยเสียงลอดไฝพบว่า “ยังไม่เลิกเล่นอีก”

ทว่าเฟิ่งซ่างหลิวยังสร้างทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ กระพริบตาปริบๆ ใช้สายตาสาดคำกล่าวหา ‘ท่านกำลังใส่ร้ายข้า’ มอบให้พี่ชาย

เฟิ่งจิ้นลีได้แต่เค้นยืมเย็นชา ถลึงตามองน้องชายอย่างดุดันทีหนึ่งแล้วเอ่ยปากไล่ “ไล่หัวออกไปที่ห้องพระโรงได้แล้ว!” ขึ้นให้อยู่ต่อเขาต้องเป็นฝ่ายโมโหตายโดยแน่

“รับด้วยเกล้าพะย่ะค่ะ ‘ฝ่าบาท...’ ” เฟิ่งซ่างหลิวสร้างทำหน้าม่อเย แต่ในใจยิ้มย่อง รีบโค้งตัวคารวะเต็มพิธีการอย่างสำรวม

เฟิ่งจิ้นลีมองเพียงปราดเดียวก็รู้ว่าเสแสร้งแก้งทำทั้งนั้น แล้วไหน

จะคำเรียกขาน ‘ฝ่าบาท’ ที่จูงใจลากจนยืดและยาวนานอีก

“เฟิง-ซาง-หลิว” เขาเรียกชื่อน้องชายที่ละคำด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ หวังให้ลดทอนที่กวนประสาทลงบ้าง

แต่นอกจากอีกฝ่ายจะไม่สะทกสะท้านยังแสดงท่าทีตลกอกตลกใจ แล้วรีบวิ่งหนีไปราวสาวน้อยโดนรังแก!

ทางคิ้วเฟิงจิ้นลีกระตุก ในอกรู้สึกคับตื้อจนแทบระเบิดออกมา...

“ประเสริฐ ประเสริฐโดยแท้” ยามนี้เขามิรู้จะสรรหาคำใดมาเปรียบกับน้องชายผู้นี้แล้ว จึงทำเพียงแค่นย้มเหยียดหยัน เหลือกตามองฟ้าที่หนึ่งหลังถึงเวลาอันสมควรก็ปรับสีหน้าเป็นเยือกเย็น ก้าวออกไปยังท้องพระโรง

เหล่าขุนนางที่ทราบถึงราชโองการสละราชบัลลังก์เร่งมาเข้าเฝ้าตั้งแต่วะวันไม่ทันขึ้นบนทิวเขา รีบโค้งกายคารวะอย่างนอบน้อมเต็มพิธีการ พร้อมประสานเสียงถวายพระพรอย่างพร้อมเพรียง

“ถวายบังคมองค์รัชทายาท ขอพระองค์ทรงพระเจริญพะยะค่ะ”

‘เฟิงหมิงหลงหวงตี้สละราชบัลลังก์’ กลายเป็นหัวข้อร้อนทั้งใต้หล้า
ไม่ว่าจะไปทีใด หัวข้อสนทนาล้วนเป็นเรื่องนี้ทั้งสิ้น ด้านปามรณะเองก็ได้รับข่าวอย่างรวดเร็วเช่นกัน

ลั่วสืออีกลับมาถึงสำนักหมื่นเมฆาตั้งแต่ช่วงค่ำของคืนวาน ขณะที่เขานั่งจิบชา ลับกระบี่ และอาบแดดอยู่บริเวณเนินเขาใกล้ที่พัก องค์กรรักษาคณสนธิก็เร่งรุดเข้ามาด้วยท่าทีเร่งร้อน

“มีอะไร” เขาถามโดยไม่ละมือจากการลับกระบี่ให้คม

ชวนจื่อจิ้งโค้งร่างคารวะแล้วเร่งรายงาน “เรียนท่านเจ้าสำนัก เวลานี้เฟิงหมิงหลงหวงตี้สละราชบัลลังก์แล้วขอรับ”

คิ้วของลั่วสืออีกระตุก สูญเสียจังหวะการลับกระบี่ไปวูบหนึ่ง จนได้บาดเจ็บกลางฝ่ามือขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่มาหนึ่งแผล “ช่างน่าตกใจดีแท้”

เรื่องนี้...ทำให้เขาประหลาดใจมิใช่น้อย

ทว่าก็เหมาะสมกับการเป็นเพ็งหมิงหลง...

เขาหลบตามองบาดแผล ใช้ปลายนิ้วสัมผัสสร้อยสายฟ้าฟาดเบาๆ ขณะเดียวกันมุมปากก็ผุดรอยยิ้มเยาะหยัน เพื่อบุตรสาว... เพ็งหมิงหลง ถึงกับยอมละทิ้งทุกอย่าง “ยังเป็นคนที่อยู่เหนือการคาดเดาเสมอ”

เขาพลันบีบมือเข้าหากัน จนบาดแผลปริแยก โลหิตไหลรินดูสยดสยอง น่ากลัวว่า จะผ่านมากี่ปี เพ็งหมิงหลง เสวียนลี่เหอ และหอลี่เหวียนฮวา ก็ทำเรื่องให้เขาแปลกใจได้ตลอด

แต่การสละราชบัลลังก์ครั้งนี้จะให้เขาเรียกว่าน่านับถือหรือโง่เขลา กัน ดินะ เพราะนั่นเท่ากับละทิ้งกองกำลังมหาศาลไปกว่าก่อนเลยทีเดียว

ด้านชวนจือจิงมีอาจเห็นเจ้านายละเลยต่อบาดแผลได้อีก จึงสาธยายเข้าหาโดยพลัน “ท่านเจ้าสำนัก บาดแผลท่าน”

“ตกใจอะไร” ลั่วสืออี้โบกมืออย่างไม่ใส่ใจ แล้วหยิบตลับบรรจุยา เนื้อมันวาวขึ้นมา ขณะปาดตัวยาลงบนแผลก็ไหลบตามองเด็กหนุ่ม “ทำราวกับเจ้าไม่เคยเห็นซ้ำบาดเจ็บ”

คำพูดของลั่วสืออี้ทำให้ชวนจือจิงหยุดอยู่ในท่ากำลังจะก้าว เด็กหนุ่ม เงอะงะอยู่ชั่วประเดี๋ยวหนึ่งก็หดตัวกลับไปยืนด้วยท่าที่องอาจ เขาจ้องบาดแผลที่เลือดหยุดไหลแล้ว ต่อมาก็นึกถึงคำพูดของผู้เป็นนาย หากเทียบกับการบาดเจ็บครั้งก่อนๆ ก็มีต่างจากรอยแผลชวนเท่าใดนัก

ครั้นเห็นว่าชวนจือจิงกลับมาสงบดังเดิม ลั่วสืออี้จึงถามต่อ “สละราชบัลลังก์แล้วอย่างไร” ระหว่างรอคำตอบก็หยิบผ้าสีสะอาดมาพันแผลไปพลาง

ชวนจือจิงมองเจ้าสำนักหนุ่มพลากรายงาน “เริ่มเตรียมกำลังคนเพื่อออกตามหาหญิงผู้นั้นแล้วขอรับ ทว่าก็ยังหลงไปกับเล่ห์กลที่ทางเราลวงเอาไว้ จากสายข่าวของเรา เพ็งหมิงหลงกับเสวียนลี่เหอเลือกไปที่แคว้นฉู่ฮ้อ”

สีหน้าของลั่วสืออี้ปรากฏแว่บพิ้งใจ ครุ่นคิดอยู่ชั่วใจก็สั่งการออกไป “เลิกให้เบาะแสลงได้แล้ว คอยดูพวกเขาอยู่ห่างๆ ก็พอ”

“อะ...ขอรับ?” ชวนจือจิงแปลกใจไม่น้อย เหตุใดท่านเจ้าสำนักถึงสั่งการเช่นนี้ “นี่จะดีหรือขอรับ คนพวกนั้นหูตากว้างไกล” เขากล่าวว่าวันหนึ่งคนพวกนั้นจะตามมาถึงตัว

มุมนปากลั่วลืออีพลันหยุกโคง์ คลึงตลับยาเล่นพลงบอกเด็กหนุ่มที่มีฝีมือพอตัว ทว่าหวัค่อนข้างทึม “พวกเขามิใช่ฝักหญ้า¹⁰ วันหนึ่งต้องไล่ตามทันเป็นแน่ เพียงแต่ช้าหรือเร็วเท่านั้น” ทั้งหอล่เรียนฮวาและเฟิงหมิงหลงเป็นตัวร้ายกาจที่ไม่อาจประมาทได้ “และที่ข้าต้องการหาใช่การพาตัวองค์หญิงใหญ่มาหักข้งเอาไว้ตลอดกาล แต่นำมาเพื่อทรมานให้สาแก่ใจต่างหากเล่า อย่างไรระหว่างข้ากับแคว้นเจิ้งก็ต้องปะทะกันสักวัน” เขามิได้คิดจะยึดเรื่องราวออกไปจนหาจุดจบไม่ได้ แต่กำลังทำให้หมากกระดานนี้สนุกขึ้นต่างหาก

ดวงตาของชวนจือจิงปรากฏแววเข้าใจ ก่อนขอตัวออกไปทำตามคำสั่ง “เช่นนั้นข้าขอลา”

ลั่วลืออีที่มีเรื่องยังมีได้สอบถามจึงเอ่ยรั้ง “รอเดี๋ยว”

ชวนจือจิงหมุนตัว รอฟังคำสั่งด้วยท่าที่สยบ

ลั่วลืออีเปลี่ยนท่วงท่าเป็นแอนตัวพิงหมอน พลงยกกระบี่ขึ้นสำรวจความคม ไพลนิกไปถึงคนที่เฟิงหมิงหลงกับเสียนลีเหอกำลังออกตามหาจนแทบพลิกฟ้าพลิกแผ่นดิน “คนนั้น... ตื่นหรือยัง”

‘ท่านเจ้าสำนักคงหมายถึงองค์หญิงใหญ่แห่งแคว้นเจิ้ง’ เด็กหนุ่มหยุดคิดอยู่เสี้ยวขณะจึงตอบ “ยังไม่พินเลยขอรับ” ก่อนที่เขาจะนำข่าวเรื่องการสละราชบัลลังก์มารายงานได้เข้าไปดูที่คุกมีตมาแล้ว คนผู้นั้นยังไม่มีท่าทีว่าจะพิน เห็นทียาที่ท่านเจ้าสำนักให้ไปเมื่อครั้งก่อนจะแรงไม่น้อยทีเดียว

เมื่อฟังองค์รักรัษพุดจบ ลั่วลืออีก็เหงนหน้ามองดวงตะวัน ยกปลาย

¹⁰ มาจากสำนวน ‘ไม่ใช่ฝักหญ้า ไม่ใช่คนธรรมดา จัดการได้ยาก’

นิ้วคำนวณอยู่ครู่หนึ่งจึงขยับตัวลุก ขณะเดียวกันก็โยนกระบี่ที่ลับจนคมกริบให้ชวนจือจิ้ง “นี่ก็ย่างเข้าช่วงบ่ายแล้ว เห็นที่ต้องปลุกให้นางตื่น” เขาเว้นวรรคไปช่วงหนึ่งแล้วเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ พร้อมๆ กับดวงตาที่เริ่มฉายแววอำมหิต “ทาส... ไม่ควรได้นอนนานเช่นนี้”

“ขอรับ” ชวนจือจิ้งรับกระบี่ไว้ก่อนนำไปวางบนแท่น จากนั้นก็เร่งเดินตามท่านเจ้าสำนักไปโดยเร็ว

พอเดินออกไปจากหน้าผาลาด ช่วงแรกแสงอาทิตย์ยังคงส่องตัวถ้ำ

ให้สว่างไสว ทว่าเมื่อเดินไปได้ครึ่งค่อนทาง แสงสว่างก็ค่อยๆ เลือนหายไปทีละน้อย จนต้องอาศัยแสงจากคบไฟสาดส่อง

เกือบหนึ่งเค่อ¹¹ ลั้วลืออีก็มาถึงที่หมาย คุณมิดซ่างมิดสมฉายา แสงอาทิตย์แผ่เพียงนิดก็ไม่มีเล็ดลอด หากไม่มีคบไฟ เกรงว่าคงไม่ต่างจากห้องนากายามคำคิ่น

“ท่านเจ้าสำนัก มีเรื่องด่วนอันใดหรือขอรับ” องค์รักษ์เฝ้าคุกเห็นลั้วลืออีเดินเข้ามาก็รีบลุกขึ้นจากม้านั่ง เร่งเดินเข้าไปทำความเคารพด้วยท่าที่พิถีพิถันยิ่ง

ลั้วลืออีหยุดมองเพียงครู่แล้วเบนสายตาไปทางห้องซัง เฟ่งมองผาความมืด เบื้องหลังซีกทรงที่เคลือบไปด้วยกลิ่นอายทึบทะมึน ทั้งเซอะด้วยตะไคร่รังกกลิ่นเหม็นอับนั้น ปรากฏสตรีนางหนึ่งที่หลับใหลอยู่ในทรวงท่าแรกเริ่ม

...แสดงว่านางไม่ได้ตื่นขึ้นมาอีกเลย

องค์รักษ์เองก็หุตาไว รับรายงานโดยมิต้องให้ลั้วลืออีเอ่ยถาม “นาง... ยังไม่ตื่นเลยขอรับ”

ลั้วลืออีเดินเข้าไปใกล้ห้องซังอีกก้าว ยกมือไพล่หลังพิศมองอยู่หลาย

¹¹ 1 เค่อ เท่ากับเวลาประมาณ 15 นาที ตามเวลาสากล

อึดใจก่อนเอ่ยขึ้น “เอาน้ำมา... ปลุกให้นางตื่น”

สององค์รำลึกพยักหน้าอย่างแข็งขัน เคลื่อนตัวไปตักน้ำมาอย่าง กระฉับกระเฉง นอกจากนี้ยังนำเครื่องมือทรมานอีกหลายอย่างเข้ามาด้วย “มาแล้วขอรับท่านเจ้าสำนัก”

“รู้ความตื่น” ล้วงมือมองถาดตรงหน้า เลือกหยิบปลั้วเส้าเกลือที่อยู่ ด้านซ้ายมือขึ้นมา ตวัดลงบนพื้นครั้งหนึ่งจนฝุ่นฟุ้งแล้วเอ่ยด้วยลีลาเย็บ เย็น “ปลุกนาง!”

“ขอรับท่านเจ้าสำนัก” สององค์รำลึกไม่รอช้า ถือถาดน้ำเข้าไปสาดบน ตัวของผู้หลับใหลทันที

ซ่า!

คุณก็มีผิวความหนาวเหน็บเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เมื่อรวมกับน้ำเย็น เย็บจึงทำให้รู้สึกเหมือนถูกแช่แข็ง

เฟิงเหมยเล่าสุดปาก สถิติที่คล้ายกึ่งหลับกึ่งตื่นตลอดเวลาเริ่มฟื้น คืนมาทีละน้อย นางยกมือขึ้นแตะที่ชอกคอขวาตามสัญชาตญาณเพราะ นอกจากความรู้สึกชาหนึบไปทั้งร่าง นางยังรู้สึกปวดระบมตรงจุดนี้อีกด้วย ...ไปโดนอะไรมากันแน่

นางขบคิดอย่างมีนงง แต่แค่ันสมองเท่าใดก็ยังจดจำไม่ได้เสียที “อา... ไยถึงเจ็บเช่นนี้”

เจ็บ... จนอยากร้องไห้เลยทีเดียวน

เห็นอาการปฏิกิริยาสะท้อนสะท้อนของเฟิงเหมยเล่า ล้วงมืออีกโบกมือสั่งการ องค์รำลึก “เพิ่มอีกถัง”

ล้วงมืออีกโบกมือสั่งเพิ่มพ่นแล้วโบกมือให้องค์รำลึกสาดน้ำเพิ่ม “เพิ่มอีกถัง”

“ขอรับ” องค์รำลึกขานรับอย่างฮึกเหิมรีบทำตามโดยพลัน ช่วงนี้พวกเขาไม่ค่อยได้ทรมานคนนัก เมื่อโอกาสมาถึงจึงคัดค้านอย่างยั้งยวด

เมื่อต้องเผชิญกับความรู้สึกหนาวเหน็บอีกครั้ง เฟิงเหมยเล่าก็สยด

ลั่นแมสตัยกลับมาไม่ครบถ้วน “มารดามั่นเถอะ!” ทั้งน้ำถึงนี้ไม่รู้ว่าจะเล่น
เล่นให้ประการใด ถึงทำให้บาดเจ็บแผลสาหัสกว่าเป็นเท่าตัว “กล้าดีนักนะ
อยากโดนถลกหนังศีรษะใช้หรือไม่”

นางคำราม สาบานต่อสวรรค์ว่าจะจัดการกับคนที่กระทำต่อนางเช่น
นี้อย่างสาสม!

กิริยานี้สร้างความรู้สึกอัมหิตของลั่วลืออีให้โหมกระพือ...ใครบ้างมิ
อยากเห็นหนุตยกยากระเสือกกระสน เขาโยนยาขวดหนึ่งไปทางชวนจือจิ้ง
พยักพยับหนีไปทางฝั่งเหม่เย่แล้ว “ให้นางกิน”

ชวนจือจิ้งรับยามาพาลงผงกศีรษะในห้องกระจกทั้งสองจับตัวเพ็ง-
เหม่เย่แล้วไว้

เพ็งเหม่เย่เห็นการกระทำของกลุ่มคนเหล่านี้เพียงวางๆ ชั่วจิตใจ
ต่อมาเขาก็ถูกบีบแก้มจนปากเปิดอ้า ไม่ทันได้เบี่ยงตัวหนีตามสัญชาตญาณ
ยารสขมก็ถูกกรอกลงมา

การกระทำกักขฬะหยาบคายทำให้นางเพลอสุดผงไร้กลืนเข้าไปเต็ม
จมูก จึงล่ำลักรั้งใหญ่ “แเค็ก!” ทว่าหลังผ่านช่วงพะอืดพะอมไปแล้ว สายตา
อันพราวเลือนก็เริ่มแจ่มชัดขึ้น สติสัมปชัญญะค่อยๆ กลับมาที่ละน้อย ชั่ว
จิตใจต่อมาคล้ายมีภาพเหตุการณ์ต่างๆ วิ่งผ่านดวงตาของนางไป

...งานเลี้ยงอวยยศเป็นองค์หญิงใหญ่... หอวสันต์สำราญไฟใหม่...
ตำหนักเสด็จยาถูกเผา... กลืนดอกอิงและการถูกลักพาตัว...

‘ใช่แล้ว ข้าถูกลักพาตัว!’

แววตาสับสนพลันสว่างจ้า เลี้ยวพริบตาเพ็งเหม่เย่ก็รวบรวม
เรี่ยวแรงทั้งหมดเล่นงานหนึ่งในสามบุรุษตรงหน้า

“อะ... เจ้า” องค์รักษ์ผู้หนึ่งโดนเพ็งเหม่เย่ตวัดตัวเข้าเล่นงาน
ราวกับลูกไฟ ไม่ทันได้ผลหนีหรือตั้งกระบวนท่าป้องกัน เขาถูกสั้นเท้า
กระแทกเข้าระหว่างปากกับจมูกจนใบหน้าผิดรูป หลังหมุนคว้างที่หนึ่งก็ล้ม
ลง

เฟิงเหมยเล่ส่ายยืมร้ายกาจ พลิกตัวโดยไวหมายจะเข้าไปจัดการ
อีกคน นางเกร็งฝ่ามือเตรียมฟาดลงทำลายกระดูกต้นคอของศัตรูอีกผู้หนึ่ง
ทว่าบุรุษที่เห็นว่ายู่ด้นนอกเมื่อครู่กลับปราดเข้าประชิดตัวนางประหนึ่ง
หมอกควัน คว่าหมับเข้าที่ลำคอแล้วใช้พละกำลังมหาศาลผลักดันไปด้าน
หลัง จนนางลอยไปกระแทกกับผนังถ้ำโดยแรง

“อะ” ร่างแบบบางร่วงสู่พื้นก่อนกระอักเลือดออกมากำโตะ...

ลั่วสืออียืมเย็นเยือก ปรายตามององครักษ์ผู้ไร้ลมหายใจแวบหนึ่ง
แล้วกลับมาประสานกับสายตาดังเปลวเพลิงของเฟิงเหมยเล่ เขาปรบมือ
พลางเอ่ยปากชม “สมกับเป็นองค์หญิงใหญ่เฟิงเหมยเล่ ประมาทไม่ได้
เลยจริงๆ นะพะย่ะค่ะ”

ทั้งที่โดนผนึกฤทธิ์ แต่ได้สติเพียงเสี้ยวจิตใจก็สามารถจัดการคน
ของเขาจนอยู่หมดไปคนหนึ่ง “ไม่สิ... ต้องบอกว่าบิดากับมารดาสั่งสอน
มาดีไซหรือไม่พะย่ะค่ะ” เขาโน้มตัวลงไปกุมลำคอชาวผ่อง ก่อนยกตัวหญิง
สาวขึ้น รีดเค้นลมหายใจจากปอดของนางด้วยสีหน้ามุมานะ

ลำคอเฟิงเหมยเล่ถูกบีบเค้นอย่างรุนแรง จนลมหายใจจวนเจียน
จะขาดห้วงอยู่รอมร่อ ทว่าเครื่องหน้าอันงดงามกลับสงบเยือกเย็นยิ่ง ถึงจะ
ไม่รู้ตื่นลึกหนาบาง แต่ก็พอจะคาดเดาได้บ้าง ชายผู้นี้ต้องมีความแค้นกับ
บิดามารดาเป็นแน่ “ฆ่าข้าสิ” แวตนางงุดกรั้ว เอ่ยอย่างท้าทายโดยไม่หวั่น
เกรง “ฆ่าข้าเสีย”

เมื่อถูกลักพาตัวมาเยี่ยงนี้ อย่างไรนางก็มีมลทินแล้ว และนางก็ไม่
คิดอ่อนวอนให้เสียศักดิ์ศรีด้วย กระทำการอุกอาจทั้งๆ ที่รู้ถึงสถานะอัน
แท้จริง ย่อมต้องวางแผนมาดี ร้องขอไปก็รังแต่จะกลายเป็นที่ชวนขบขัน
ให้ศัตรูมากกว่า!

ลั่วสืออียิ้มสวย ชับให้ใบหน้าคมคายหล่อเหลาขึ้นอีกเท่าตัว
ดวงตาสีเดียวกับรัตติกาลฉายแววถูกใจขึ้นมาอีกหนึ่งส่วน เขาใช้มืออีกข้าง
ไ้ริมฝีปากสีพลึงเถา¹² ของเฟิงเหมยเล่เบาๆ แล้วบีบอย่างแรงจนมีเลือด

ซีมออกมา “เจ้านี่ช่าง...”

‘เหมือนกับเสียนลีเหอจริงๆ’

ทุกครั้งที่เขาพิศมองร่างนี้ รวากับมีภาพเสียนลีเหอซ้อนทับขึ้นมา นางสองคนช่างเหมือนกันเหลือเกิน รวากับเป็นคนคนเดียวกัน ทั้งหน้าตา งามพิลาส ท่าทีหยิ่งโสที่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยอมก้มหัวให้ศัตรู ไหนจะนิสัย กล้าได้กล้าเสีย และความดีอันนี้อีก

พลันใจที่คิดว่าแข็งแรงดีแล้วก็เจ็บแปลบขึ้นมา ส่งให้มือคลายลง โดยไม่รู้ตัว ก่อนรัดแน่นขึ้นเมื่อนึกถึงสิ่งที่สตรีผู้นั้นเคยกระทำ

“เจ้าวางใจเถอะ ถึงเวลาข้าฆ่าเจ้าแน่!”

เฟิ่งเหมยเล่อไม่ปล่อยให้อีโอกาสหลุดลอย ช่วงที่เขาเผลอนางอำปาก จับปลายนิ้วนั้นอย่างแรง ดินที่ลั่วสืออี้ก็มีความไวในระดับที่หน้าตกใจเช่นกัน นิ้วมือข้างนั้นจึงรอดพ้นจากการฉีกขาดไปได้อย่างฉิวเฉียด ฟันของ เฟิ่งเหมยเล่อจึงกระทบกันก็ก้องแทน

มุมปากลั่วสืออี้กระตุกเบาๆ ยกร่างแบบบางเดินไปกดจนติดกับผนัง ถ้าเย็นชืด “เก่งจริงนะ” เขาเพิ่มแรงขึ้นเล็กน้อย เอ่ยด้วยเสียงหยาบ “แต่ก็... ไม่รู้ว่าเจ้าจะเก่งได้ถึงวันพรุ่งหรือไม่”

“ซำฮุยโยเล่า รีบฆ่าสิ!” เมื่อเห็นดวงตาคนตรงหน้าสองประกายวาบ ขึ้นมาด้วยความมาดร้าย เฟิ่งเหมยเล่อก็เริ่มรู้สึกหนาวๆ ร้อนๆ จึงเร่งเร้า ให้คนผู้นี้สังหารตน

ลั่วสืออี้จุปากเผยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ ยื่นใบหน้าเข้าไปจนชิด กระซิบด้วยเสียงไม่ดังไม่เบา “องค์หญิงใหญ่โปรดอย่าเร่งร้อน กว่าข้าหน่อยจะได้ตัวท่าน มา ต้องลำบากไม่น้อย ตายตอนนี้ง่ายเกินไป มิสู้... ค่อยๆ ดูแลกันไปไม่ ดีกว่าหรือ”

ประโยคนี้นำเฟิ่งเหมยเล่อหนาวเยือกขึ้นมาเท่าตัว ด้วยไม่รู้ว่วันพรุ่ง

¹² เซอร์รี

ตนต้องเผชิญกับสิ่งใด

ลั่วสี่อีมองแวหวาดหวั่นในดวงตาคู่สวยแล้วเสะยะยืม นัยน์ตาคมกิริบถายความโหดเหี้ยม ก่อนโยนหญิงสาวลงบนพื้น แล้วกลับจัดแขนล้อมด้วยสีหน้าสุขุม ผิดกับเมื่อครู่ราวกับเป็นอีกคน

เฟิงเหมยเล่อกจกจนพูดไม่ออก แต่กลับไม่เผยความอ่อนแอตะเกียกตะกายลุกขึ้นมองชายหนุ่มด้วยแวตาทาอาฆาตแค้น... ดูแลกับบรรพบุรุษมันสิ! นางรู้ความต้องการของชายผู้นี้ดี เขาต้องการทำลายนางให้ย่อยยับต่างหาก

“อย่ามองข้าด้วยสายตาเช่นนี้เลย” คนตรงหน้าหยุดจัดแขนล้อมกล่าวยืมๆ แต่ทั้งตัวคนกลับเคลือบฉาบด้วยกลิ่นอายยืบทะมึน เขาก้าวเข้าหานางอย่างเนิบช้า แวตาทบอวกวากำลังคิดอะไรไม่ตืออยู่

อันตราย!

ในใจเฟิงเหมยเล่อกิริตร้อง นางรีบขยับตัวหนีโดยพลัน ทว่าก็มีอาจหลบเลี้ยง... ล้นมือของบุรุษที่นางไม่รู้จักชื้อก็กระแทกเข้ายังชอกคอขวา

“จะ...เจ้า”

นางสะท้านเขือก ร่างทรุดลงกับพื้น เช่นเดียวกับสติสัมปชัญญะที่ถูกทำให้มืดลง ทุกอย่างตรงหน้าประเดี๋ยวมืดประเดี๋ยวสว่าง ก่อนหมดสติ นางเห็นชายที่ยังไม่ทราบชื้อย่อตัวลงบนล้นเท้า มองนางด้วยสีหน้าดุร้ายและแวตาทโหดเหี้ยม แล้วเอ่ยกับชายอีกผู้หนึ่ง

“พานางไปผาจันทร์เสี้ยว”

“อะไรนะขอรับ ฝะ...ผาจันทร์เสี้ยว” ชวนจื้อจิงพลันแสดงท่าทีตื่นตระหนก มือลั่นขึ้นมาทันใด เขาเหลือบมองสตรีที่เฟิงหมดสติ ก่อนหันกลับมาถามผู้เป็นนายอีกครั้ง “ท่านเจ้าสำนักแน่ใจหรือขอรับ”

ลั่วสี่อี่ที่กลับมายืนเต็มความสูงแล้วเอ่ย “ใช่ เจ้าฟังไม่ผิด ข้าบอกให้เจ้าพานางไปที่ผาจันทร์เสี้ยว” เขาหยุดพูด ก่อนเบือนหน้าไปยังทิศทางของผาจันทร์เสี้ยว “พาไปหาห้าผู้เฒ่า”

หลังเอ่ยจบก็เก็บมือขวาไว้หลังเอว แล้วเดินนำไปก่อน
ชวนจื่อจิ้งที่ถูกความตะลึงงันเข้าครอบงำรีบซ้อนอุ้มเฟื่องเหมยเล่อ ใน
ใจนึกสงสารขึ้นมาครามครัน

ในแว่นแคว้น สำนักหมื่นเมฆาเลื่องชื่อลือชาทั้งความยิ่งใหญ่และ
ความโหดเหี้ยม แต่กระนั้นก็ยังมิสตรีและบุรุษมากมายดาหน้าเสนอตัวเดิน
เข้าป้อมरणด้วยเป้าหมายสองประการ

ประการแรกสำหรับดรุณีแรกรุ่งน่ หมายจะเป็นหนึ่งในสตรีของท่าน
เจ้าสำนักที่ขึ้นชื่อเรื่องรูปงาม ประการที่สองสำหรับเหล่าบุรุษ ที่นี่เป็นสถาน
ฝึกวิชาและแหล่งหาเงินชั้นยอด

ทว่าคนเหล่านั้กลับไม่รู้ต้นลึกหนาบางดีต่างหากเล่า บุรุษที่ถูกรับ
เข้ามาไม่ได้ถูกนำมาเป็นศิษย์ สตรีก็น้อยนักที่จะถูกใจท่านเจ้าสำนัก

ส่วนใหญ่แล้วคนทั้งหมดล้วนถูกส่งไปที่ผาจันทร์เสี้ยว...

...สถานที่ที่แทบไม่เคยมีผู้ใดรอดชีวิตกลับมา

เพียงเอ่ยชื่อผาจันทร์เสี้ยว ทุกคนในสำนักก็ล้วนรู้สึกลังเลใจทั้งสิ้น
เพราะสถานที่แห่งนั้นมีต่างจากนรกเท่าใดนัก!

สาม ผาจันทร์เสี้ยว

ที่ตั้งของสำนักหมิ่นเมฆาหรือสำนักฟ้าคำรามเดิมนั้นประกอบไปด้วยห้าบรรพต ซึ่งมีรูปลักษณ์โดดเด่นและชื่อเรียกแตกต่างกัน ยอดเขาเหล่านี้ตั้งอยู่ในลักษณะของดราล์มจันทรา ทางทิศอุดรคือยอดเขาเมฆาโลหิต (เขี้ยววันชาน) ทิศทักษิณคือยอดเขาเมฆาม่วง (จื่อวันชาน) ทิศบูรพาคือยอดเขาดินเผา (ปู้ลู่ชาน) และสุดท้ายทางทิศประจิมคือยอดเขาใบมีด (เตาเฟิงชาน) ทั้งสี่โอบล้อมรอบหนึ่งขุนเขา นั่นก็คือยอดเขาเกราะทมิฬ (ม่อเจียชาน)

ระยะห่างระหว่างแต่ละหุบเขานั้นหากเดินเท้าจะใช้เวลาราวครึ่งก่อนวัน ทว่าสำหรับผู้มีวิชายุทธ์แล้ว กลับใช้เวลาเพียงไม่กี่เคอ

ลั่วสี่อีกกำลังเดินออกจากคุกมืด โดยคาดการณ์ว่าหากตนรักษาความเร็วระดับนี้ คงไปถึงผาจันทร์เสี้ยวทันเวลาพอดี ทว่าเขากลับพบคนผู้หนึ่งบริเวณทางออกเสียก่อน

“ชื่อชน” เขาเลิกคิ้ว ในน้ำเสียงเฉื่อยเฉื่อยประหลาดใจอยู่บ้าง เพราะเวลานี้นางควรอยู่ที่อื่น สถานที่ที่มีใช้สำนักหมิ่นเมฆา...

“ท่านเจ้าสำนัก... ท่านไปแคว้นเจิ้งมาหรือ” ชื่อชินเร่งร้อนมา จังหวะหายใจจึงหอบกระชั้น ทว่านางกลับมิได้สนใจ หลังใช้แขนเสื้อปาดเหงื่อเม็ดเป้งบนหน้าผากที่หนึ่งก็รีบก้าวเข้าไปประชิดลั่วลืออี

ลั่วลืออีสบสายตาเจือรอยคาดคั้นระคนใคร่รู้ก่อนผงกศีรษะ แล้วตอบออกไปตามจริงโดยมิคิดปิดบังแต่อย่างใด “ใช่... ข้าไปมา” เพราะการที่นางมาปรากฏกายเบื้องหน้าเขา ย่อมต้องทราบเรื่องราวมาบ้างแล้ว

คล้ายกับเส้นความอดทนเพียงหนึ่งเดียวของชื่อชินถูกกระบี๋คมตัดสะบั้น นางเค้นถามลั่วลืออีด้วยน้ำเสียงเปี่ยมโทสะระคนน้อยใจ “ท่านเจ้าสำนัก เหตุใดถึงไม่พาข้าไปด้วย”

ลั่วลืออีหลุบตาจัดแขนเสื้ออยู่พักหนึ่ง จึงตอบด้วยเสียงเรียบ จนแยกไม่ออกว่าผู้พูดรู้สึกอย่างไร “ครั้งนี้เจ้าไม่ต้อง” แล้วหมุนตัวจากไป ไม่คิดอธิบายให้มากความ

ครั้นได้สัมผัสกับความเฉยชาหัวตาชื่อชินก็ร้อนผ่าว รีบคว้าแขนลั่วลืออีเอาไว้ใจจริงนางเพียงต้องการถามไถ่เขาว่าเป็นอย่างไรบ้าง บาดเจ็บหรือไม่ แต่ต้องหยุดลงเมื่อหางตาชำเลื่องเห็นร่างหนึ่งในอ้อมแขนของชวนจือจิ้ง “ท่านเจ้าสำนัก นะ... นั่นมัน”

เมื่อชื่อชินพร้อมใจบดเข้าหากันโดยไม่รู้ตัว นางรู้แล้วว่าลั่วลืออีไปแคว้นเจิ้งและพาสตรีผู้หนึ่งกลับมา มิได้ล่วงรู้ว่าเขาพาตัวเด็กนี้มาด้วย

ทันใดนั้นนางก็ปะติดปะต่อเรื่องราวทั้งหมดได้โดยพลัน ที่แท้คนที่เขาพามาก็ทำให้หญิงคนิกาดังคาด แต่กลับเป็นองค์หญิงใหญ่แห่งแคว้นเจิ้ง

ช่างประเสริฐ... ประเสริฐโดยแท้

นางคลี่ยิ้มเหยียดหยัน เอย่ถามด้วยโทสะ “ด้วยเหตุนี้ใช่หรือไม่ ท่านถึงส่งข้าไปไกลถึงแคว้นสรู่!” เมื่อสองเดือนก่อนลั่วลืออีส่งนางไปจัดการภารกิจที่แคว้นสรู่ แต่เป้าหมายแท้จริงคือลวงให้ออกห่าง แล้วปลิดตัวไปจัดการลักพาตัวเฟิงเหมยเล่อมา

เพิ่งเหมยเล่อ... ที่เป็นบุตรสาวของเสวียนลีเหอ หรือก็คือสตรีที่ลั่ว-
ลืออีรักมิเคยเสื่อมคลาย!

ลั่วลืออีพิศมองท่าทางโกรธเกรี้ยวของชื่อชินด้วยสีหน้าสงบ ชื่อชิน
คนนี้เป็นน้องสาวของสหายสนิทผู้ล่วงลับ และเป็นสหายเก่าแก่ที่ติดตามมา
นาน ทั้งยังเป็นคนช่วยชีวิตเขาตอนศึกหนักเมื่อร่วมยี่สิบกว่าปีก่อน ด้วย
เหตุนี้จะทำอะไรเขาจึงล้วนเห็นแก่ไมตรี และให้ความสำคัญมากกว่าผู้ใด

แต่ไหนแต่ไรนางเป็นคนเยือกเย็น ทว่าเมื่อมีเรื่องเกี่ยวกับแคว้นจิ้ง
ทิว ความเยือกเย็นกลับมลายหายไปจนสิ้น และเพราะเหตุนี้เขาถึงไม่คิด
พานางไป

“ท่านเจ้าสำนักตอบข้ามาสิ รีบตอบข้ามา” ครั้นลั่วลืออีไม่ยอมตอบ
ชื่อชินจึงเขย่าแขนคั่นถามด้วยหัวใจร้าวราน

“พูดพอหรือยัง” ถูกซักถามมากเข้า สีหน้าลั่วลืออีก็เฉยชาลงทีละ
น้อย จากที่พอมิไต่ตรอยอยู่บ้างก็เปลี่ยนเป็นว่างเปล่าเสียจนน่าใจหาย

เขาให้เกียรตินางเสมอ แต่ท่านางมักก้าวล่วงสถานะของตนอยู่เสมอ
เช่นกัน

นางเป็นสหาย เป็นผู้มีพระคุณ ทว่ามิใช่เจ้าชีวิตที่เขาต้องรายงาน
ทุกสิ่ง

แววตาและน้ำเสียงเฉยชาทำให้ชื่อชินตะลึงงันไปชั่วขณะ ทางหนึ่ง
เจ็บไปทั้งหัวใจ แต่อีกทางหนึ่งกลับกระตุ้นโทสะให้ไหม้กระพือ “ยังไม่พอ
ข้าต้องการคำตอบจากท่าน ว่าเพียงพอไปชิงตัวสตรีผู้นี้มา ท่านถึงกับ
ผลักใส่ข้าออกไปใช่หรือไม่”

“ใจเจ้าย่อมรู้ดี!” ลั่วลืออีช้อนตามองชื่อชิน มุมปากเจือยิ้มเชือดเฉือน
บางๆ “ว่าเหตุใดข้าถึงไม่พาเจ้าไป” รู้จักกันมานานเขาย่อมรู้นิสัยของนางดี
หากครั้งนี้พานางไปด้วย การพาตัวเพิ่งเหมยเล่อมาที่สำนักหมื่นเมฆอาจเป็น
เพียงฝันตื่นหนึ่ง เพราะชื่อชินต้องการสังหารเท่านั้น

ขณะที่เขาชื่นชอบให้ศัตรูเลือกสน ดันรนแล้วจึงทำลายทิ้งมากกว่า

หัวใจซื้อชิ้นเจ็บหนีบ ใช้นางรู้ดี รู้ว่าตนเป็นเพียงสหายเก่าแก่ เขายกนางสูงกว่าผู้อื่นชั้นหนึ่ง แต่ไม่เคยให้ความสำคัญแก่จิตใจ ผิดกับครอบครัวสกุลเสี้ยนนั้น...

นางเบือนหน้าไปมองเฟิงเหมยเล่อซึ่งยังไม่ได้สติ ชั่วประหนึ่งฟ้าแลบก็ปราดเข้าไปประชิด นิ้วทั้งห้านองุ้มเป็นกรงเล็บหมายจะกระแทกเข้าที่จุดตาย

“เจ้าคิดจะทำอะไร” ลั่วลืออี้ปราดเข้าไปห้าม หยุดมือหมายจะสังหารเอาไว้ทันพวงที

“ท่านเจ้าสำนัก!” ชื่อชินกริ้ววราวด นางเพิ่มพลังวัตร หมายจะฟาดกรงเล็บจัดการร่างที่อยู่ห่างเพียงองคุลีเดียวให้จางได้

“ลดมือเจ้าลงซะ” นัยน์ตาลั่วลืออี้ดุกร้าว ไม่ยินยอมให้ชื่อชินทำได้สำเร็จ

ด้านชื่อชินเองก็ไม่ได้ยอม กลับถ่างพลังเพิ่มขึ้น ทว่าเพียงเลี้ยวจิตใจพลังวัตรมากกว่าเป็นเท่าทวีได้สะท้อนร่างของนางจนผงะ ถอยหลังไปถึงสามก้าว

นางมองเขาอย่างผิดหวังพร้อมกับแผดเสียงลั่น “ท่านปกป้องนางปกป้องลูกของหญิงคนนั้นหรือ ไหนว่าต้องการแก้แค้น แล้วเหตุใดถึงไม่ปลิดชีพนางเสีย!” ความแค้นใจอัดแน่นจนอกของชื่อชินจวนเจียนจะระเบิดอยู่รอมร่อ จึงพริศความแค้นเก่าก่อนออกมาจนหมด “ท่านลืมไปแล้วหรือพี่น้องเราก็คงต้องตายไปเพราะบิดามารดาของนาง ลืมไปแล้วหรือว่าใครที่ทำลายท่าน ทำลายสำนักของเราจนย่อยยับ จนสุดท้ายตัวตนอันแท้จริงก็มีอาจเปิดเผย!”

“เจ้ากำลังกล่าวหาว่าข้าทอดทิ้งพี่น้องใช่หรือไม่” ลั่วลืออี้มองชื่อชินด้วยนัยน์ตาก้าว รอบกายเริ่มมีอาภรณ์หิมะฟุ้งก่อตัวขึ้นมาทีละน้อย

ด้านชื่อชินเองก็รู้ว่าเพลอไปโดนเกล็ดย่อนของคณู้นี้เข้าเสียแล้ว จึงรู้สึกผิตขึ้นมาเหลือประมาณ ทว่าเพราะนางแข็งแกร่งต่างจนเคยตัว จึงมีวิธี

ลงให้ก่อน ทั้งเขายังไม่อธิบายเรื่องราวทั้งหมดให้นางฟัง เลยเอ่ยเสียงแข็ง
“หากมีลืม ท่านจะกระทำเช่นนี้หรือ”

“ฮึ” แวตตาของลั่วลืออี่พลันเปลี่ยนเป็นเหยียดหยัน แค้นเสียงผ่าน
ลำคอ แน่หนอว่าเขาไม่ลืม... ไม่มีวันลืม จะให้ลืมลงได้อย่างไร หากลืม...
เขาจะเสียเวลาดำเนินเรื่องราวซับซ้อน จนใช้เวลาเนิ่นนานเป็นยี่สิบปีเช่นนี้
หรือ

ชวนจื่อจิ้งมีอาจปปล่อยให้ทั้งสองโต้เถียงกันด้วยโทสะเช่นนี้อีก จิ้งริบ
ก้าวออกมาอธิบายอย่างไม่วิตจริต เพราะหากปล่อยไว้เกรงว่าความสัมพันธ์
ของคนที่สองจะมีอาจประสาธน์ “ผู้คุมกฎซื้อขอรับ โปรดหยุดฟังข้าสัก
ประเดี๋ยว... ตอนนี้ท่านเจ้าสำนักกำลังจะพาหญิงผู้นี้ไปที่ผาจันทร์เสี้ยว
ขอรับ”

เพียงคำว่า ‘ผาจันทร์เสี้ยว’ ถูกเปล่งออกมา ความโกรธของซือซิ่น
ก็ถูกทอนลงไปกว่าก่อน นางคลายท่าทีเกรี้ยวกราดก่อนเอ่ยด้วยเสียงที่
อ่อนลง “พะ...ผาจันทร์เสี้ยว นะ...นี่ท่าน... กำลังจะพานางไปที่นั่นหรือ”
ความรู้สึกผิดพลันเข้ามาจู่โจมจิตใจ นางยื่นมือออกไปหมายจะจับแขนเขา
เพื่อเอาไว้

ทว่าลั่วลืออี่กลับเบี่ยงตัวหลบอย่างมิไว้หน้า หันไปกล่าวกับชวนจื่อ-
จิ้งว่า “ไปได้แล้ว” แล้วเหลือบมองตำแหน่งของดวงตะวัน

ก่อนไปแคว้นจิ้งเขาบอกว่าจะนำของฝากมาให้ เช่นนั้นเวลานี้ห้า
ผู้เฒ่าครองของฝากอย่างใจจดจ่อ

“ขอรับ” ชวนจื่อจิ้งขานรับ ขณะเดียวกันก็เดินตามท่านเจ้าสำนักไป
ซือซิ่นแม่เสียหน้าและเสียใจที่ลั่วลืออี่เมินเฉย แต่ไม่คิดไวเวายอีก
นางเก็บมือมาวางข้างตัว ก่อนก้าวเข้าขวางชวนจื่อจิ้ง “เดี๋ยวก่อน! จื่อจิ้ง
เจ้าให้คนตรวจสอบตัวนางดีแล้วหรือไม่”

หากเปรียบเสมือนลิ่เหอเป็นจิ้งจอก หญิงผู้นี้ก็ไม่ต่างกัน เช่นนั้นต้อง
ตรวจสอบให้ดี ต้องมั่นใจว่าเพิงเหม่ยเล่อจะไม่มีอาวุธใดไปต่อกรกับห้า

ผู้เฒ่า เพราะถึงทำให้ผู้เฒ่าจะมีฝีมือเก่งกาจ แต่ความซรามีเคยปรานีผู้ใด กำลังวังชาเย่อเยียมถอยลงเป็นธรรมดา

ดวงตาล้วงลืออีนายเวาไม่พอใจเล็กน้อย มองชวนจือจิ้งที่กำลังอ้าอึ้ง แล้วเอ่ยขึ้น “ตรวจแล้ว” จากนั้นก็เห็นตัวออกไปจากปากถ้ำ มุ่งตรงไปยัง ผาจันทร์เสี้ยว ตัดขาดบทสนทนาทันที

“ผู้คุมกุญซื้อ ข้าไปก่อนนะขอรับ” ชวนจือจิ้งที่ชะงักงันเพราะถูกท่านเจ้าสำนักเอ่ยขัดเมื่อครู่ หันไปโค้งตัวให้ซื้อขึ้นแล้วตามไปติดๆ

“ประเดี๋ยวจือจิ้ง” ซื้อขึ้นไม่ทันได้คำตอบ ยื่นมือไปหมายจะคว้าตัว องค์กรค์หนุ่มไว้ ทว่าก็ไม่ทันกาล มือจึงหยุดในท่วงท่าไขว่คว้า จนกระทั่ง ร่างคนทั้งสามหายลับไปกับทิวไม้แล้ว นางจึงหดมือกลับมา

ยามที่คิดว่าเวลานี้ตัวแทนของเสวียนลี่เหอ สตรีที่ล้วงลืออีรักเพียง หนึ่งเดียวมาอยู่ที่นั่นแล้ว นางก็แค่นจบนแทบกระอักโลหิตออกมา แต่ครั้น นึกถึงผาจันทร์เสี้ยว ซื้อขึ้นก็สงบมากยิ่งขึ้น “ช่างเถอะ ขึ้นไปผาจันทร์เสี้ยว แล้ว หากเจ้าเคราะห์ดีไม่ตายก็อยู่ไม่สู้คนแล้ว!”

ในปามรณนี้ มีใครไม่รับรู้ถึงความเป็นตรรกะของท่าคนนั้นบ้าง เล่า!

เพราะถูกซื้อขึ้นรังไว้ กวล้วงลืออีจะเดินทางมาถึงผาจันทร์เสี้ยวก็
เลยเวลานัดหมายกับหาผู้เฒ่าไปเล็กน้อย ทันที่ที่ขาของเขาก้าวถึงหน้าประตู
ชั้นนอก องค์กรค์ประจำผาจันทร์เสี้ยวก็ปรากฏตัวออกมาทำความเคารพ

“คารวะท่านเจ้าสำนัก”

“ไม่ต้องมากพิธี” ล้วงลืออีโบกมือครั้งหนึ่ง แล้วก้าวเท้ามุ่งตรงไปด้าน
ใน เขาผ่านเข้าไปอย่างง่ายดาย ทว่าชวนจือจิ้งกลับถูกขวางทางไว้

“นั่นใคร!” องค์กรค์ผู้หนึ่งถามด้วยท่าที่ดูตึง ดวงตาจ้องเขม็งยังร่าง
ในอ้อมแขนของชวนจือจิ้ง

ล้วงลืออีเดินนำไปข้างหน้าแล้วชะงักเท้า เหลียวมององค์กรค์ทั้งสอง

เอ่ยด้วยสีหน้าเย็นชา “นางคือของฝากที่ข้านำมาให้หาผู้เฒ่า”

“ของฝาก” สององครักษ์เอ่ยอย่างใจลอย ก่อนสำรวจของฝากด้วยสายตาสงสัยเคลือบแคลง

“อะไร... ไม่ไว้ใจข้าผู้เป็นเจ้าสำนักหรื” หัวตาล้วงลึกอีกดลิก เพ่งมองทั้งสองด้วยความไม่พอใจ “...หรือพวกเจ้าไม่เห็นข้าอยู่ในสายตา”

องครักษ์ทั้งสองมีสีหน้าเล็กน้อย รีบหลุดตัวลงคุกเข่า หากเป็นเมื่อก่อนตอนก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งใหม่ๆ ย่อมใช่ แต่เดี๋ยวนี้หาว่ามีผู้ใดกล้าละเลยเจ้าสำนักจีนเฟิงผู้นี้ “เรียนท่านเจ้าสำนัก พวกข้ามิได้คิดเช่นนั้นเลยขอรับ พวกข้าทั้งไว้ใจและมีคิดเพิกเฉยท่าน”

“เช่นนั้นก็ดี” ล้วงลึกอีกลึ้มบาง ทว่าดวงตากลับคมกริบประหนึ่งกระบี่สวนทางกับท่าทีเอื้ออาทรยิ่งนัก เหตุใดเขาจะมองไม่ออกกว่าคนเหล่านี้เคยเห็นเขาเป็นแค่เมดปลวกตัวหนึ่งเท่านั้น

สององครักษ์สัมผัสได้ถึงโทสะในน้ำเสียงเย็นเยียบ จึงกลัวว่าศีรษะจะถูกแยกออกจากตัว รีบขยับเท้าเปิดทางให้ชวนจือจิ้งแต่โดยดี “เชิญขอรับองครักษ์ชวน”

เมื่อไร้คนขวางทาง ชวนจือจิ้งก็อุ้มเฟิงเหมยเล่อเข้าไปด้านใน

ขณะเดินเข้าสู่ผาจันทร์เสี้ยว ล้วงลึกอีกก็ชมบรรยากาศโดยรอบไปพลาง ผาจันทร์เสี้ยวมีทัศนียภาพงดงามเหลือประมาณ แมกไม้نانาพรรณทั้งไม้ดอกไม้ประดับเจริญเติบโตเป็นวิทัศนาราวกับสวรรค์สร้าง คิดมาถึงจุดนี้ใบหน้าของเขาก็พลันบิดเบ้ เมื่อสายลมหอบเอากลิ่นคาวคลุ้งเหม็นเน่าชวนให้อาเจียนลอยมา

เขาหยิบพัดดำมัจฉี¹³ ออกมาจากเอว โบกเบาๆ เพื่อไล่กลิ่นคาวโลหิตที่ยิ่งเข้าใกล้ผาจันทร์เสี้ยวกลิ่นก็ยิ่งฉุน

“ช่างน่าเสียดาย” ตาคมปลานทอดมองโดยรอบอย่างทอดถอนใจ

¹³ พัดที่คลี่และหุบได้

ก่อนหยุดยั้งร่างแบบบางในอ้อมแขนของชนจือจิง... รอยยิ้มชวนให้หนาวไปถึงชั่วหัวใจเผยออกมาช้าๆ แต่เพียงครู่ก็สลายหายไป

ลั่วลืออีก้าวเท้าต่อ เมื่อเดินมาถึงเขตที่พักอาศัยหลักในผาจันทร์เสี้ยว กลิ่นโลหิตรวมถึงเสียงกรีดร้องของสตรีและบุรุษได้ยินเพียงแว่วๆ ก็ชัดเจนขึ้น

“ช่วยด้วย... กรีด ช่วยข้าช่วยด้วย กรีด อ้า ช่วยข้าด้วยขอรับ อ้าก อย่าฆ่าข้า อย่าฆ่าข้า กระ...”

และข้างบังเอิญยิ่งนักที่หนึ่งในเจ้าของเสียงหนีออกมาจากประตูได้เพียงเห็นลั่วลืออี ดวงตาชายผู้นั้นก็ปรากฏความหวังก่อนเขาจะรีบวิ่งตรงมา “ช่วยข้าด้วยขอรับ ช่วยข้าด้วย อ้าก”

แต่อนิจจา คำวิงวอนเหล่านั้นดูเหมือนเปล่าประโยชน์ เพราะชั่วประหนึ่งฟ้าแลบถัดมากระป๋องคมกริบด้ามหนึ่ง ได้หันลำคอของชายผู้นั้นจนขาดสะบั้นออกจากตัว

...เลือดจำนวนมากพวยพุ่งออกมาราวกับน้ำพุ พรึบตาก็ย้อมพื้นบริเวณนั้นจนเป็นสีแดงสด

ลั่วลืออีค่อยๆ คลี่พัดออก มองเหตุการณ์ตรงหน้าด้วยท่าที่เรียบเฉย... ทั้งไม่ผละหนีและไม่ยื่นมือเข้าช่วยเหลือ

หลังจากนั้นชั่วพริบตาชายชราผู้เป็นเจ้าของกระบี่ก็ก้าวออกมา เขายกศีรษะของชายเคราะห์ร้ายขึ้นจุ่มพิตอย่างรักใคร่ แล้วหันไปมองเจ้าของเงาร่างที่พาดทับอยู่บนตัวเขาอย่างพอดิบพอดี

ครั้นเห็นว่าเป็นลั่วลืออีก็ฉีกยิ้มกว้างจนเห็นฟันเหลืองราวกับเมล็ดข้าวโพด ที่บัดนี้ถูกแต่งแต้มด้วยโลหิตจนกลายเป็นสีประหลาดน่าสะอิดสะเอียน พลังเอ๋ยทักทายด้วยเสียงแหบแห้งชวนให้ขนลุกขนพอง “ท่านเจ้าสำนักเองหรือ เจ้ามาซำรู้ตัวหรือไม่”

“การะผู้เฒ่าเขาจืออว้นซาน” ลั่วลืออีบ้ายดวงตาจากภาพสยดสยองพับเก็บพัดด้ามจี้ว ประสานมือแล้วโค้งคารวะ ทั้งสีหน้าและแววตาล้วน

แสดงถึงความเคารพนับถือ ทว่าในใจกลับเต็มไปด้วยกลิ่นของความรู้สึก
ขุ่นมัวและขยะแขยง เพราะชายชราพวกนี้นับวันยิ่งวิปลาสเข้าไปทุกที “ต้อง
ขอภัยท่านด้วย เผอญูขำมีเรื่องต้องจัดการ จึงทำให้มาช้ากว่ากำหนด”

“เช่นนั้นหรือกริ” ผู้เฒ่าเขาจื่ออวั้นซานพยักหน้าหงิกๆ แล้วบรรจง
จวบลงบนริมฝีปากของศิระะในมืออีกครั้ง “แล้วนั้นเจ้าเออาอะไรมาหรือ”
สายตาที่ฝ้าฟางลงไปมากตามกาลเวลาจ้องเขม้นยังร่างในอ้อมแขนของ
ชว่นจื่อจิ้ง ครั้นเห็นเส้นผมดำลับ ผิวเปล่งประกายดูงามตายิ่ง ก็โยนศิระะ
ในมือทิ้งไป รีบเดินเกมวิ่งมาอย่างลิ่งโลด แต่เพราะขาพิการข้างหนึ่ง ภาพ
ที่ปรากฏจึงดูแปลกพิกล

“สตริหรือ...” ชายชราเอ่ยด้วยน้ำเสียงกระหึ้นกระหือรืออยากได้
เหลียวมองลั่วลืออี้ด้วยดวงตาฉ่ำประกาย “...นี่ใช่ของฝากที่เจ้าว่าหรือไม่”

ลั่วลืออี้คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม ผงกศิระะเป็นเชิงบอกว่าใช่

เพียงเท่านั้นผู้เฒ่าเขาจื่ออวั้นซานก็ปรบมือรัวอย่างถูกใจ แล้วก้าวร่งไป
ทางโถงถ้ำ สถานที่ที่ตนเพิ่งก้าวออกมา “สหาย พวกเจ้ารีบออกมาดูเร็ว ของ
ฝากของท่านเจ้าสำนักข้างตี่ย้งนักร!”

หูของลั่วลืออี้พลันได้ยินเสียงฝีเท้าอีกสี่คู่เร่งร้อนมา

เพียงอดีตใจหาผู้เฒ่าของสำนักหมื่นเมฆาก็มารวมตัวกัน สี่หน้าคน
ทั้งหมดเต็มไปด้วยกระหายอยาก ถามออกมาราวนัดหมาย

“อยู่ที่ใด!”

ในสายตาของลั่วลืออี้ สภาพของคนเหล่านี้หน้าสยดสยองอยู่บ้าง
เพราะเสื้อผ้าและผมเผ้าที่ยุ่งเหยิงเต็มไปด้วยคราบโลหิตเก่าใหม่ เนื้อตัว
นอกจากจะมีกลิ่นเหม็นอับ ยังมีกลิ่นเ็นของสรรพสัตว์อีกด้วย พิศมองอยู่
แวบหนึ่งเขาก็ประสานครวหือหืออีกสี่คนที่เหลือ “คารวะท่านผู้เฒ่าทั้งห้า”

ถึงท่วงท่าของลั่วลืออีนอบน้อมเพียงใด หาผู้เฒ่าก็ไม่ใคร่ใส่ใจ พวก
เขาโบกมือทีหนึ่งแล้วเร่งเดินไปเพ่งพิศ ‘ของฝาก’ จากแคว้นเจิ้งด้วยท่าที่
กระตือรือร้น ยิ่งเห็นร่างงดงามผุดผ่องก็ดีใจยิ่ง จนต้องเผยยิ้มอวดฟัน

เหลือสลัปดำ

“เป็นสตรีจริงๆ ทั้งยังเป็นสตรีที่งดงามเสียด้วย”

ครั้นเห็นท่าทีของเหล่าผู้เฒ่า ลัวส์ก็เดินไปปรับตัวเพื่อง่ายเลื่อมมาจากชนจือจิ้ง ทำให้ทั้งหมดเห็นใบหน้าอันงดงามชัดเจนยิ่งขึ้น

ดวงตาของทั้งห้าพลันพราวระยิบระยับ เลียร์มึนปากด้วยท่าทีที่เห็นกระหาย ลัวส์ก็ยังไม่รอช้ารีบตีเหล็กตอกร้อน¹⁴ “ท่านผู้เฒ่าทั้งห้าพอใจหรือไม่”

ห้าผู้เฒ่าสบตากัน ก่อนผู้เฒ่าเขาเขี้ยวอินชานจะยื่นนิ้วไปแตะเบาๆ ที่ท่อนแขนของเพื่อง่ายเลื่อม ยามความนุ่มละมุนสัมผัสโดนมือก็ดีใจจนเนื้อเต้น “พอใจสิ! นางงามเหลือเกิน งามจนข้าชั่งจะอดใจไม่ไหวแล้ว เร็ว! เร็ว! เจ้ารีบพานางเข้าไปด้านใน”

“ขอรับ ห้าผู้เฒ่า” ลัวส์ก็ค้อมศีรษะให้เล็กน้อยแล้วพาตัวเพื่อง่ายเลื่อมเข้าไปด้านใน หลังก้าวผ่านม่านระย้าก็พบกับทะเลโหลหิตสีแดงเข้ม... ห้องโถงซึ่งมีอ่างน้ำอยู่ตรงกลาง บัดนี้กลับมืดพลอยเคลื่อนไหว ด้านข้างมีไกลกันนักปรากฏภูเขาศพขนาดย่อม นอกจากนั้นชื่อไม้ยังมีร่างของทั้งชายทั้งหญิงห้อยต่อแต่งมีต่างจากค่างคาว

มุมนปากลัวส์ก็กระตุก เปลือกกำหมัดแน่นโดยไม่รู้ตัว นึกย้อนไปถึงวันวานในอดีต แม้สำนักฟ้าคำรามมิได้ใสสะอาดมากนัก แต่ก็หาได้มีผู้ใดกระทำตำราหมยเยี่ยงนี้

ผาจันทร์เสี้ยวจึงเป็นเพียงสถานที่ฝึกวิชา หาใช่โถงสังหารสรรพชีวิต ยังมีถึงเวลาที่เจ้าจะระเบิดโทสะ... ลัวส์อือ

เขาหลบเปลือกตาลงอย่างขมกลืน ครั้นปรับสีหน้าให้กลับมาสงบเยือกเย็นได้แล้วก็ก้าวเท้าเดินต่อ กระทั่งมาถึงขอบอ่างจึงถอยหลัง พลักให้

¹⁴ หมายถึง การรีบตัดสนใจงานใดๆ หรือเรื่องสำคัญในตอนที่ยังมีโอกาสดำเนินการ อาจจะก่อให้เกิดเสียโอกาสต่อไป

แก้อีหินตัวหนึ่งลงไปตั้งกลางอ่างน้ำสีเลือด แล้ววางเฟิงเหมยเล่ลงบนนั้น ก่อนอาศัยจังหวะที่ทำให้ผู้เฒ่ายังไม่ถึงกระแทกฝ่ามือเข้าที่กึ่งกลางอกของนางเบาๆ

ร่างไร้สติกระตุกเล็กน้อย ก่อนชั่วครู่จะกลับมาสงบดังเดิม

หลังจัดการทุกอย่างเรียบร้อย ลั้วลืออีถอยออกมายืนอยู่ด้านข้าง ด้วยท่าที่สงบ มองให้ผู้เฒ่าเดินมาหึ่งตัวนั่งยองๆ เฟิงสำรวจเฟิงเหมยเล่ด้วยสองตาที่เป็นประกาย เมื่อระบับความต้องการไม่ไหว ผู้เฒ่าเขาปี่ลู่ชานจึงยื่นปลายนิ้วไปจิ้มที่ไหล่ของเฟิงเหมยเล่ราวกับเป็นสุนัขหยอกไก่ เมื่อไร้กิริยาตอบโต้ ก็รีบหันไปซักถามเขาทันที

“เมื่อไรนางจะฟื้นคืนสติ”

เขาแสดงท่าทางครุ่นคิดอยู่ชั่วขณะจึงตอบ “คงอีก... ไม่นานนัก”

“ดี! ดี!” ผู้เฒ่าเขาม่อเจียชานผงกศีรษะรัว ตะโกนอย่างถูกอกถูกใจยิ่ง “สมแล้วที่เลือกอยู่ข้างเจ้า สมแล้วที่ช่วยให้เจ้าเป็นเจ้าสำนัก ของฝากของเจ้าข้างถูกใจข้ายิ่งนักจึ้นเฟิง ไมลิ ลั้วลืออี...” ชายชราเอ่ยยิ้มๆ พอใจในบุรุษตรงหน้ายิ่งนัก จึงมีคิดเสียดายที่เคยทรยศเจ้าสำนักคนก่อน “เออละเจ้าไปเถอะ ไปพักเสีย ส่วนพวกข้าจะเชยชมของฝากของเจ้าให้หน้าใจ”

ดวงตาของผู้เฒ่าม่อเจียชานจับจ้องยังเฟิงเหมยเล่ เช่นเดียวกับผู้เฒ่าทั้งสี่ เพราะหากพวกเขาทรยศสหายจะมีวันคืนอันแสนหฤหรรษ์เช่นนี้หรือ

“ขอรับ” ลั้วลืออีค้อมศีรษะให้ผู้เฒ่าทั้งห้าเล็กน้อยแล้วจากมา ทว่าเดินไปได้เพียงครึ่งก้าวก็หมุนตัวกลับ “ข้ามีเรื่องจะขอพวกท่านเล็กน้อย” เขาขำเลื่อมมองไปทางเฟิงเหมยเล่ “ชีวิตของหญิงผู้นี้... ละเว้นให้ข้าได้หรือไม่”

“ไม่ได้!” ห้าผู้เฒ่าประสานเสียง สายหน้าพลัน ปกติแล้วพวกเขาไม่เคยปล่อยให้ผู้ใดรอด ถูกใจมากที่สุดก็เล่นด้วยไม่เกินสามวัน ไม่ถูกใจเพียงพบน้าก็ดับลมหายใจอันไร้ค่าไปเสียแล้ว

แล้วจะมาให้ไว้ชีวิตหรือ... ไม่มีทางเสียหรือ

ผู้เฒ่าเตาเฟิงซาน “ข้าไม่ยินยอม”

ผู้เฒ่าเขาจื่ออวินซาน “ใช่ ข้าก็ไม่ยินยอม ไม่ยินยอมโดยเด็ดขาด!”

“ห้าผู้เฒ่า โปรดระงับโทสะ” เห็นกิริยาไม่เห็นพ้อง ล้วสืออี้ก็เผยยิ้มละไม เริ่มเอ่ยโน้มน้าว “นางเป็นสตรีที่หามาได้ยาก นับได้ว่าเป็นหนึ่งในหมื่น ส่วนสังหารไปจะดีหรือไม่...” เขาตั้งใจเว้นระยะให้ทั้งห้าได้คิด แล้วกล่าวต่ออย่างมีจังหวะจะโคน “พวกท่านลองคิดดูสิ ผิวพรรณเนียนนุ่ม เส้นผมดำล้นนี้ หากยึดเวลาเล่นด้วยอีกหน่อย คงสนุกมิใช่น้อย”

ห้าผู้เฒ่าชะงัก เลิกต่อต้านไปชั่วขณะ พวกเขาเบนสายตามองร่างไร้สติของเฟิงเหมยเล่อ พินิจตามคำกล่าวของล้วสืออี้แล้วเห็นว่าเป็นจริงยิ่งนัก สตรีผู้นี้หาได้ยากจริงๆ หากด่วนทำให้ตายไป กว่าจะหาได้อีกคงใช้เวลานานเลยเอ่ยออกมาอย่างจำยอม “ได้ๆ ข้าจะไว้ชีวิต”

ล้วสืออี้พอใจยิ่ง รีบโค้งกายคารวะห้าผู้เฒ่าอย่างนอบน้อม “ขอบคุณขอรับ”

ผู้เฒ่าเขาจื่ออวินซานมองล้วสืออี้ เอ่ยลงเชิง “ชีวิตยังพอให้ได้ แต่อวัยวะเห็นทีคงไม่ได้” แล้วใช้สายตาเหี้ยมโหดกวาดมองร่างของเฟิงเหมยเล่อ คล้ายกำลังคิดว่าจะตัดชิ้นส่วนใดดีหญิงผู้นี้ถึงจะไม่ตาย

แน่นอนว่าล้วสืออี้ไม่ขัดข้อง หลังกลับมายืนเต็มความสูงก็เอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ตามใจท่านผู้เฒ่าเถิดขอรับ ขอเพียงไว้ชีวิตนาง จะแขน ขา นิ้วมือหรืออะไร พวกท่านล้วนเอาไปได้ทั้งสิ้น”

“ดี ดี ดีจริงๆ” ผู้เฒ่าเขาจื่ออวินซานหัวเราะร่วน ผงกศีรษะอย่างพึงพอใจ ต่อมาก็โบกมือไล่ “เจ้ากลับไปเถอะ”

ล้วสืออี้ยิ้มเยื่อน ค้อมศีรษะให้ทั้งห้าอีกครั้ง แล้วหมุนกายจากมา โดยมีฉากหลังเป็นภาพที่ห้าผู้เฒ่ากรูเข้าล้อมร่างไร้สติของเฟิงเหมยเล่อ

“ข้าว่ารอให้นางตื่นก่อนดีหรือไม่”

เฟิงจะก้าวออกมาหูกก็ได้ยินเสียงสนทนา

เขาจำได้ว่าเป็นเสียงของผู้เฒ่าเขาเตาเฟิงซาน ชายผู้ชอบทารุณคนที่มีสติที่สุด ยามไต้ยีนเสียงกริตรี้องจะเผยยิ้มกว้างอย่างสำราญใจ

ผู้เฒ่าเขาเจี๋ยอวี่นซานผงกศีรษะ ร้องออกมาอย่างเห็นพ้อง “ดี ๆ รอให้นางตื่น เวลาข้าตัดแขน ตัดลิ้น นางจะได้กริตรี้องดังๆ ฮีๆ” เขาชื่นชอบการตัดอวัยวะคนเป็นที่สุด ยิ่งยามมีสติยิ่งดี “รอก่อน รอนางฟื้น ฮีๆ” เพียงวาดฝันว่าจะได้เห็นร่างอันงดงามตื่นเร้าอย่างทุกซ์ทรมาน ใจก็เต้นไม่เป็นลำดับ ต้องกัดเล็บมือทั้งสิบเพื่อหักห้ามใจ “เจี๋ยอวี่น เจ้าต้องอดทนนะ... อดทน ฮีๆ”

“ดี” ผู้เฒ่าเขาปู้ลูซานยังมีละสายตาไปจากร่างของเฟิงเหมยเล่อ พลังยกมือเช็ดน้ำลายที่เยิ้มออกมาตรงมุมปาก “แต่จะให้รอจนนางตื่นก็เสียเวลาแย่ มิสู้เรามาเล่นสนุกกับบุรุษและสตรีที่อยู่ในห้องชั่งก่อนไม่ดีกว่าหรือ”

“ความคิดนี้ไม่เลวเลย” ผู้เฒ่าเขาเจี๋ยอวี่นซานผู้ซึ่งไม่ชอบบอกความเห็นเอ่ยขึ้นมาเป็นครั้งแรก

จากนั้นลั่วลืออี้ก็ได้ยินเสียงเห็นพ้องต้องกันอีกครั้ง

“ดี! ข้าเห็นด้วย”

คล้อยหลังไม่ถึงหนึ่งจิตใจ เสียงปรบมือก็ดังขึ้น ตามมาด้วยเสียงฝีเท้า เสียงเปิดกรงขัง เสียงกริตรี้องขอชีวิตและเสียงหัวเราะอันอัดแน่นไปด้วยความสุขแว่วมา

“ไม่! ปล่อยข้า กรีด! ช่วยข้าด้วย!”

“ฮ่าๆ”

ลั่วลืออี้ที่ยังมิได้จากไป แพบรักษาความเยือกเย็นเอาไว้มิอยู่ เขากำพัตตามจี้ในมือแน่น พยายามข่มมิให้ตนก้าวเท้ากลับไป

แคว้นนี้วันเดียวเท่านั้นที่เขาจะได้ยินเสียงนี้

แคว้นนี้วันเดียว...

เขาสูดลมหายใจเข้าลึก ก่อนพ่นออกมาอย่างอัดอั้น สะบัดแขนเสื้อที่หนึ่งก็บ่ยหน้า พลังก้าวเท้าออกจากผาจันทร์เสี้ยว

สี่

เกร็ดงานกั้วห้า (หนึ่ง)

ตอนที่กำลังก้าวเท้าตรงไปยังประตูใหญ่ของผาจันทร์เสี้ยว มีบ่าวรับใช้ชายคนหนึ่งเดินแกมวิ่งขึ้นมาจากด้านล่าง ล้วงเสื้ออึ้งจึงหยุดเท้า หรีตาลงเล็กน้อย พิศดูด้วยความสนใจ เพราะหากจำไม่ผิดชายผู้นี้มีหน้าที่ส่งกำยานให้แก่ห้าผู้เฒ่า

ด้านองครักษ์เห็นคนกั้วเข้ามาในอาณาเขตก็รีบเข้าไปตรวจสอบ แม้จะเป็นคนคุ้นหน้าก็ตาม “หยุดก่อน... นำสิ่งใดมา”

บ่าวรับใช้รีบยื่นถาดที่ตนประคองอยู่ให้องครักษ์ทั้งสองตรวจสอบ พร้อมส่งป้ายพกประจำตัวให้ด้วยกิริยาเร่งร้อน เนื่องจากตอนนี้ตนสายไปกว่าเวลาหนึ่งกัณฐไปแล้ว “ข้านำกำยานมาให้ตามคำสั่งของท่านผู้เฒ่าทั้งห้าขอรับ”

สององครักษ์ คนหนึ่งรับป้ายพก อีกคนหนึ่งเปิดกระถางกำยานขึ้นตามระเบียบ

กลิ่นหอมฉุนจุกพลุณแผ่กระจายไปในอากาศ...

ทั้งสามรีบปิดจุก ก่อนสององครักษ์จะรีบโบกมืออนุญาตให้ผ่านไป

ได้โดยพลัน เพราะมั่นใจว่าคงมีผู้ใดคิดสลับเปลี่ยนเป็นแน่ “เจ้ารีบไปซะ
เร็ว!”

เนื่องจากก่ายานของห้าผู้เฒ่า สำหรับคนทั่วไปมีต่างจากพิซ หากสุด
คมเข้าไปจะมีอาการเลื่อนลอยคล้ายอยู่ในภวังค์ แต่สำหรับผู้อาวุโสทั้งห้า
แล้วกลับเป็นสิ่งที่ช่วยเพิ่มความเพลิดเพลินในเหตุการณ์

“ข้าน้อยขอตัวขอรับ” บ่าวรับใช้ชายชานรับเสียงอุ๊อี้ ค้อมศีรษะให้
ทั้งสองที่หนึ่งแล้วหมุนตัวจากมา ครั้นทางตาเห็นว่าบริเวณมีกลิ่นมีกลิ่น
ผู้เป็นเจ้าสำนักยืนอยู่ ก็รีบโค้งกายคารวะอย่างพิถีพิถัน “คารวะ
ท่านเจ้าสำนัก”

สององครักษ์ที่เมื่อครู่ถูกกลืนก่ายานทำให้ตื่นตระหนกได้ยืนดังนี้ ก็
รีบหันกายมาแล้วทำความเคารพด้วยเช่นกัน “คารวะท่านเจ้าสำนัก”

ลั่วลืออี้ผงกศีรษะ โบกพัดดำมั่ว แล้วจากมาโดยมิเหลียวหลัง ทั้ง
สามจึงกลับคืนสู่ท่วงท่าปกติ โดยบ่าวรับใช้ชายเร่งนำกายนขึ้นไปส่งบน
ผาจันทร์เสี้ยว ส่วนสององครักษ์กลับเข้าประจำที่

ด้านลั่วลืออี้หลังเดินมาถึงทางแยกสามสาย ที่แรกเขาคิดจะใช้เส้น
ทางเดิม ต่อมาก็เปลี่ยนใจเดินไปทางซ้ายที่เป็นป่ารกชัฏ เส้นทางนี้ถูกปล่อย
ทิ้งร้างมานานแล้ว เนื่องจากด้านในมีเพียงตัวผาที่ยื่นออกไปในหุบเหว
เท่านั้น

ทว่าสำหรับเขากลับเป็นสถานที่กักเก็บความทรงจำเอาไว้มากมาย

เขาเดินมาหยุดยังชะง่อนผา หลับตาลง ปล่อยให้ตนเองดื่มด่ำกับ
ความเยือกเย็นของสายลมในหุบเขา ที่หอบเอาความชื้นและกลิ่นรูปผาลอย
มาปะทะร่าง

ลั่วลืออี้ลืมหายตาขึ้นอย่างเชื่องช้า จ้องหน้าผาที่อยู่ห่างกันเพียงหนึ่ง
หุบเหวด้วยสีหน้าเหยียดหยัน จุดนี้ตรงกับเนินผาที่เขาตกลงไปเมื่อยี่สิบ
กว่าปีก่อนพอดีพอดี...

ภาพเหตุการณ์ต่างๆ ในอดีตพลันประดังประเดกลับมาราวกับโคลม

มาวิ่ง¹⁵ ในพิธีระของเขาค่ายกำลังหมุนคว้าง ก่อนจะหยุดนิ่งในวันหนึ่ง
วันที่เขาต่อสู้กับเฟิงหมิงหลง...

วันที่เขาต้องพลัดพรากจากถิ่นกำเนิด กลายเป็นคนร่อนเร่พเนจร
ต้องใช้เวลาเกือบยี่สิบปีถึงสามารถกลับมาเยือนถิ่นฐานได้ ทว่าก็มีอาจเรียก
ขานได้ด้วยนามเดิม

ในได้หล้าลั่วลืออีเจ้าสำนักฟ้าคำรามได้จบชีวิตลงแล้ว แต่ใครไหน
เลยจะล่วงรู้ว่า แม่ชื่อของลั่วลืออีได้จบสิ้นลง แต่ตัวตนยังคงอยู่ ชั่วตอนนี้
ยังกลายเป็นเจ้าสำนักหมีเหมมา คัตรูคูอาฆาตที่ต่อสู้กันมาตั้งแต่ครั้งบิดา
มีนามว่าจิ้นเฟิง

หากจะย้อนเรื่องราวทั้งหมดกลับไป คงต้องเริ่มจากการที่เขาต้อง
ต่อสู้กับสำนักหมีเหมมาตลอดมา เนื่องจากความแค้นตั้งแต่ครั้งบิดายังไม่
สิ้นชีพ และหลังจากนั้นไม่นานเขาก็เผลอหลงรักสตรีอัปลักษณ์ที่มีนามว่า
หลี่ลั่ว

แต่ช่างน่าขันนัก เพราะแท้จริงแล้วโลกใบนี้กลับไม่เคยมีสตรี
อัปลักษณ์นามหลี่ลั่ว หญิงผู้นั้นคือเสวียนลี่เหอ เจ้าหอเสวียนฮวา... สำนัก
ข่าวอันเลื่องชื่อ นางปลอมตัวมาเพื่อล้วงข้อมูลบางประการ และการกระทำ
ของเสวียนลี่เหอครั้งนั้น ก็ทำให้สำนักของเขาถูกทำลายไปกว่าครึ่งด้วย
น้ำมือของเจ้าสำนักหมีเหมมาคนก่อน

ทว่าเขาไม่คิดว่าหลังจากฟื้นฟูสำนักฟ้าคำรามได้เกือบสมบูรณ์ จะ
ถูกล่เล่นจากหอเสวียนฮวาอีกครั้ง ด้วยแค้นเก่าใหม่รวมกันใหญ่กว่าแผ่น
ฟ้ากว้างกว่ามหาสมุทร เขาจึงไม่ลังเล เมื่อสำนักฟื้นตัวจึงเร่งยกไพร่พล
เข้าไปจัดการกับหอเสวียนฮวา ทว่าในศึกครั้งนั้นเขากลับบาดเจ็บจากการ

¹⁵ โคมไฟสวยงามชนิดหนึ่ง ภายในจะติดตั้งกังล้อ พอจุดเทียนที่อยู่ในโคมไฟแล้ว จะ
ทำให้เห็นกังล้อที่ติดกระดาดรูปคนขี่ม้าในอิริยาบถต่างๆ เป็นเงาสะทอนอยู่บนกระดาด
ชั้นนอกของโคมไฟ คล้ายม้ากำลังวิ่งตะบึง

ลอบกัดของสำนักหมื่นเมฆา ผลคือเขาต้องพิษที่มีอาจารย์เขาได้อย่างพิษ
อัคคีเหมันต์

เคราะห์ร้ายยิ่งกว่านั้นเมื่อคล้อยหลังไม่นานนัก สามิของเสวียนลีเหอ
ได้ตามมาจัดการจนสำนักฟ้าคำรามย่อยยับ

ทว่าในความเลวร้ายของชีวิตยังพอมีเรื่องดีอยู่บ้าง เขารอดชีวิตมา
ได้ราวกับมีปาฏิหาริย์ หลังร้อนรุ่มและรวบรวมกำลังพลอยู่ร่วมสิบปีก็ถือ
โอกาสสวมรอยเป็นจีนเฟิ่ง... บุตรชายนอกสมรส ซึ่งเกิดจากภรรยาบ้าน
นอกของเจ้าสำนักหมื่นเมฆาคนก่อน

จนในที่สุดเขาก็สามารถเข้ายึดครองสำนักหมื่นเมฆา ที่ฉวยโอกาส
เข้ามาตั้งถิ่นฐานบนพื้นที่ของสำนักฟ้าคำรามได้สำเร็จ และกำจัดการรู้อย่าง
ช้าๆ ทีละคนๆ โดยเริ่มจากเจ้าเต๋าเจ้าสำนักหมื่นเมฆาคนก่อน

ลั่วลืออึ้งยังจดจำสัณห์ยามใกล้สิ้นลมของชายชราผู้นั้นได้เป็นอย่างดี
เห็นแล้วสาแก่ใจยิ่งนัก คิดว่าเขาทุกวิถีทาง สุดท้ายก็ส่งมอบตำแหน่งอัน
หวงแหนให้ศัตรูเพราะนึกว่าเป็นบุตรชายของตน

ส่วนคนต่อมาก็เป็นคนสนิทของเจ้าเต๋า และสำนักต่างๆ ในยุทธภพ
อีกหลายสำนัก

จวบจนถึงตอนนี้ศัตรูของเขาก็อ่อนหรือจนหมดสิ้น เหลือเพียงคน
จากแคว้นเจิ้งที่หาอย่างไรก็จัดการไม่ได้เสียที

เฟิ่งหมิงหลงหวงตั้งมั่นว่าเลื่องชื่อลือชาในด้านความเด็ดขาดโหดเหี้ยม
เขามีชুমกำลังมหาศาลในฐานะจักรพรรดิ เมื่อมารวมกับห่อเสวียนฮวาซึ่ง
เรียกได้ว่าเป็นหุตาแห่งยุทธภพ จึงไม่แปลกเลยที่จะจัดการได้ยาก

“อีกไม่นานหรอก อีกไม่นาน”

ลั่วลืออึ้งคิดด้วยจิตใจอาฆาตแค้น เพราะเขาเองก็ได้เหมือนกับใน
วันวาน เวลากว่ายี่สิบปีที่ผ่านมา เขาได้หล่อหลอมกำลังพลขึ้นมาใหม่ และ
แทรกแซงฐานอำนาจของคนเหล่านั้น จนแทบกลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
ยามนี้... ต่อให้ห่อเสวียนฮวาใช้คนทั้งหมดก็สืบทอดตัวตนของเขาได้

ไม่ยุ่งยาก

“ส่วนเจ้า...” เขาแหงนหน้าขึ้น นึกถึงสตรีที่เพิ่งพาไปส่งให้ห่าผู้เฒ่า “หวังว่าจะรอดมาแบบที่ขึ้นส่วนอยู่ครบ”

เมื่อได้ยินประโยคนี้หลุดออกมาจากริมฝีปากของผู้เป็นนาย ชวนจือจึงก็บังเกิดความรู้สึกสงสารขึ้นมาวูบหนึ่ง ก่อนกล่าวเสียงค่อย “ท่านเจ้าสำนัก จะดีหรือขอรับที่ส่งองค์หญิงใหญ่ให้ห่าผู้เฒ่า ข้าเกรงว่า... เกรงว่า... นางจะ...”

เขาเปล่งเสียงไม่ออก ได้แต่นึกเวทนาผู้เป็นองค์หญิงใหญ่แห่งแคว้นเจิ้ง ไม่สิ อันที่จริงเขานึกสงสารสตรีและบุรุษทุกคน ทว่าไม่อาจทำอันใดได้ เขาเป็นแค่องค์กรักษ์ เป็นเพียงบ่าวผู้หนึ่ง มีอาจทานอำนาจของห่าผู้อาวุโสของสำนัก และเขาเองก็สัมผัสได้ว่าลึกๆ แล้วท่านเจ้าสำนักเองก็ไม่ชอบใจในเรื่องแบบนี้เช่นกัน

ลั่วลืออี้พลันยิ้มเยื่อนขณะที่นัยน์ตาเปล่งประกาย “เจ้ากลัวว่านางจะตายใช่หรือไม่”

“ขอรับ...” ชวนจือจึงพยักหน้า “นางอาจจะตาย... เหมือนกับคนอื่น ๆ”

‘เหมือนกับคนอื่นๆ’

ประโยคนี้จี้ใจลั่วลืออี้มิ่น้อย ดวงตาจึงหม่นแสงลง เพราะเขาเองก็มีส่วนทำให้เรื่องต่ำช้าพรรค์นี้เกิดขึ้นในสำนัก “เจ้านึกว่าข้าชอบเรื่องพวกนี้หรืออย่างไรรัก” เขาหุบพัดด้ามจิว หมุนร่างกลับมาเผชิญกับองค์กรักษ์หนุ่ม

เขา... ลั่วลืออี้ ไม่ใช่คนดี ยอมรับว่าเคยสังหารคนราวกับผักหญ้า แต่ก็หาได้มีงานอดิเรกเที่ยวจับเหล่าสตรีและบุรุษมาทรมานเช่นนั้นไม่

ชวนจือจึงก้มหน้าดูอย่างสำนึกผิด ทว่าก็ยังไม่เข้าใจผู้เป็นนายอยู่ดี “เหตุใดท่านเจ้าสำนักถึงนำตัวองค์หญิงใหญ่ไปให้ห่าผู้เฒ่าขอรับ” แม้เขาจะหัวทิ่มทื่อ แต่ก็สัมผัสได้ว่าท่านเจ้าสำนักมิได้ต้องการให้องค์หญิงใหญ่นั้นเจอกับเรื่องเลวทรามเช่นนั้น

สีหน้าของลั่วลืออีเปลี่ยนเป็นคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม เริ่มรู้สึกว่าคุณสนิทของตอนฉลาดขึ้นมาบ้างแล้ว “เพราะนางเป็นช้อยกเว้น”

“อะ...ขอรับ” ชวนจือจิ้งยังไม่เข้าใจ ในเมื่อองค์หญิงใหญ่แห่งแคว้นเจิ้งก็เป็นสตรี แล้วเหตุใดถึงเป็นช้อยกเว้น

หรือเพราะเป็นศัตรูคู่อาฆาต เลยยินยอมให้นางถูกย้ายได้อย่างไม่สะทกสะท้าน

“ไม่ใช่อย่างที่เจ้าคิด” มองเพียงปราดเดียวลั่วลืออีก็รู้ว่าเด็กหนุ่มกำลังคิดอะไรอยู่ “เอาไว้อีกเดี๋ยวเจ้าก็รู้เองว่าเพราะเหตุใด... องค์หญิงใหญ่แห่งแคว้นเจิ้งถึงเป็นช้อยกเว้น”

ด้วยเหตุนี้ชวนจือจิ้งจึงเลิกคิด แต่มิได้เลิกให้ความสนใจผาจันทร์เสี้ยว ยังคงขำเลียงตามองไปเป็นระยะ

ลั่วลืออีเองก็เช่นกัน ทว่าเขามีอาการกระทำได้อย่างโจ่งแจ้งเช่นคนสนิท จึงกวาดตามองโดยรอบเที่ยวหนึ่ง แล้วใช้พัดชี้ไปทางร่มเงาของต้นช่งที่อยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล “ข้าจะพักที่นั่น เจ้าไปตามคนให้ยกน้ำชามา”

“ขอรับ” คนสนิทขานรับ พร้อมหมุนร่างจากไปในทันที

เขาจึงเลือกนั่งที่หินก้อนหนึ่ง มองไล่แผ่นหลังของชวนจือจิ้ง จนร่างนั้นกลายเป็นจุดจุดหนึ่งรวมกับทิวทัศน์แล้วจึงเหลียวมองไปทางผาจันทร์เสี้ยว ครั้นนึกถึงใบหน้าของเฟิงเหม่ยเล่อมุมปากก็ผุดรอยยิ้มซับซ้อนยากจะอธิบาย

“ฮิ ตายหรือ?” เขาแค้นเสียงออกทางจมูก ยกมือขึ้นทำค้าง เอย ยิ้มๆ “แน่นอนว่าวันนี้ย่อมต้องมีคนตาย” แต่ยังไม่แน่ชัดว่าเป็นผู้ใด

“จะเป็นห้าผู้เฒ่าหรือเจ้ากัณนะ... องค์หญิงใหญ่เฟิงเหม่ยเล่อ”

ด้านผาจันทร์เสี้ยว ในที่สุดบ่าวรับใช้ก็นำกายานมาถึงเรือนพำนัก
ของห้าผู้เฒ่า กลืนเลือดคาบคั่งทำให้เด็กหนุ่มเปลือยแสดงท่าทางอยากจะทำอาเจียน ก่อนชั่วเวลาประหนึ่งฟ้าแลบจะรีบปรับสีหน้า แล้วเร่งกวาดตามอง

โดยรอบ ครั้นพบว่ามิมีผู้ใดอยู่ก็พुरुลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก

‘หาเรื่องตายแล้วหรือไม่เล่า’ เขาก่นดำตนเองในใจที่ทำหน้าที่ส่ง
กายานมาตั้งนาน แต่กลับยังรักษาท่าที่สงบเอาไว้ไม่ได้ แต่พอก้าวไปยืนหน้า
ประตูโถง ก็ต้องเปลี่ยนความคิดทั้งหมดทันใด จริงๆ แล้วเขามีได้ด้อย
ประสบการณ์ ทว่าวันนี้เป็นห้าผู้เฒ่าต่างหากที่คึกคักเป็นพิเศษ

วันนี้เกิดอะไรขึ้นกันแน่ การเข่นฆ่าถึงมากมายเพียงนี้ แวตากเคลื่อนไหว
ไปด้วยความขลาดกลัว จ้องธารโลหิตที่ไหลผ่านใต้ประตูแล้วรู้สึกหนาว
เยือกขึ้นมา

“ไม่ได้ เจ้าต้องรีบไปส่งกายาน” บ่าวรับใช้ชายเพิ่มพ้า ช่มความกลัว
แล้วก้าวเข้าไปเคาะประตู “ท่านผู้เฒ่าขอรับ กายานมาแล้วขอรับ”

“เข้ามา”

เขารับเข้าไปด้วยกิริยานอบน้อม หลังวางถาดกายานเสร็จก็รีบร้อน
ออกมาทันใด เพราะชินอยู่นานไป มิแน่ว่าศพต่อไป... อาจเป็นเขาก็อยมได้

ผู้เฒ่าเขาเตาเฟิงซานไม่สนใจร่างที่เข้ามาแล้วจากไปเสียบๆ เขาผละ
จากสิ่งน่าอภินิรมย์มาดูโถกกายาน เปิดฝาก่อนสุดดมกลิ่นด้วยสีหน้าพึงพอใจ
แล้วหยิบกลักไฟขึ้นมาจุด เสียงฟู่ดังขึ้นพร้อมประกายไฟ อืดใจต่อมากัน
ไม่นานก็ถูกโยนเข้าไปในโถกกายาน

...ควันสีเขากำจายมาพร้อมกลิ่นหอมคุ่นฉมูก ชั่วประเดี้ยวก็บอวล
ไปทั่วทั้งห้อง

ห้าผู้เฒ่าพลันมีสีหน้าเคลิบเคลิ้มคล้ายอยู่ในห้วงแห่งความฝัน

ผู้เฒ่าเขาเตาเฟิงซานค่อยๆ แหงนหน้าขึ้นแล้วโคลงตัวเบาๆ มุมปาก
เผยเป็นรอยยิ้มกว้างจนเห็นฟันสีเหลืองเรียงซี่ ส่วนมือก็ตึงแข็งสั่นให้ตึง จน
บังเกิดเป็นเสียงพิบๆ ช่มขวัญผู้คน

ชายชราเดินกลับไปยังจุดเดิมอย่างเชื่องช้า เมื่อเห็นว่าเหยื่อคนเดิม
ที่กำลังเล่นด้วยหายไปก็ชะงัก ร้องอุทานออกมาด้วยสีหน้าตกอกตกใจพลาง
เหลือบมองซ้ายขวา “เอ... ไปไหนเสียแล้วเล่า” ครั้นสำรวจจนดีแล้วแต่ยัง

ไม่พบก็ไม่ได้โกรธซึ่งแต่อย่างใด กลับกันยิ่งรู้สึกสนุกสนานจนเสะยืมร่า แล้วหันไปถามไถ่กับศพไว้วิญญาณใกล้ๆ แทน “เจ้าเห็นหรือไม่”

...แน่นอนว่าศพไว้ชีวิตย่อมมีอาชานตอบได้

“นั่นสินะ เจ้าตายแล้ว” หยุดร่อยอยู่ชั่วอึดใจผู้เฒ่าเขาเตาเฟิงซานก็หัวเราะว่า ใช้เท่าเขียนร่างไว้วิญญาณเบาๆ แล้วตะโกนหาคนที่หายไปด้วยน้ำเสียงร่าเริง “เอาละ เจ้าอยู่ที่ไหนกันนะ ออกมาเถิดเด็กดี รีบออกมา”

ผู้ถูกเรียกตัวลั่นนังงก รีบซุกกายเข้าสู่ummมิต ภาวนาให้ตนรอดไปจากขุมนรกแห่งนี้ให้จงได้

ฝ่ายผู้เฒ่าเขาเตาเฟิงซานสร้างตะโกนอยู่อย่างนี้สองครั้ง ก็ก้าวตามรอยเลือดไป เดินมาจนสุดมุมห้องก็เห็นชายเสื้อโพล์แลบออกมาจากหลังเสา ชายชราเลี้ยวริมฝีปากดูฝ่ามืออย่างมุงหวัง สับเท้าเดินให้เร็วขึ้น ก่อนวิ่งไปเกาะเสา แล้วชะโงกหน้าออกไปรากับกำลังเล่นซ่อนแอบ “เจอแล้วนะ”

ปรากฏว่าเจ้าของชายเสื้อนั้นกลับเป็นศพสตรีอีกผู้หนึ่ง หาใช้คนที่ตามหาไม่ จึงร้องออกมาด้วยความเสียดาย “อา... ไม่ใช่เจ้ารี”

หลังทอดถอนใจ ผู้เฒ่าเขาเตาเฟิงซานก็เดินต่อ เพราะทั้งห้องย่อมไปด้วยเลือดเลยหาไม่มาย่อย่างที่คิด ชายชราเริ่มรู้สึกไม่พอใจขึ้นมา โยนเส้ในมือทิ้งแล้วเดินไปหยิบกระบี่มาฟาดฟันสิ่งของสะเปะสะปะ จนในที่สุดท้ายก็ได้ยินเสียงกริรร้อง เมื่อฟันกระบี่เข้าไปยังตู้ที่อยู่ตรงมุมห้อง

“อะ...โอ้ย”

ผู้เฒ่าเขาเตาเฟิงซานหยุด แล้วแลบลิ้นเลียเลือดบนกระบี่ ท่าที่ขุ่นมัวเมื่อครู่แปรเปลี่ยนเป็นสำราญใจอีกครั้ง เขาเอ่ยเนิบๆ “หาเจอแล้ว...”

ชายซึ่งแอบอยู่ในตู้หวาดกลัวสุดหัวใจ ใช้มือกดแปลที่ท่อนแขน แล้วพุ่งตัวออกมาจากที่ซ่อน เขาจะไม่ยอมตาย จะไม่ยอมตายเป็นอันขาด

ผู้เฒ่าเขาเตาเฟิงซานเห็นร่างหนึ่งพุ่งออกมาราวกับลูกไฟก็ยิ้มกว้าง ก่อนกระโดดตามไป เพียงครั้งเดียวก็สามารถกระชากผมของชายผู้นั้นเอาไว้ได้ “จับเจ้าได้แล้ว”

เด็กหนุ่มเจ็บไปทั้งศีรษะ รีบหลุดตัวลงยกมือวิ่งวนด้วยน้ำเสียง
นำสงสาร “ได้โปรดเมตตาข้า ได้โปรด ปล่อยข้าไป ได้โปรดเถอะขอรับ”

“เจ้าว่าอะไรนะ” ผู้เฒ่าเขาเตาเฟิงซานแสดงสีหน้าท่าทางคล้ายกับไม่
ได้ยินประโยคเมื่อครู “เจ้าว่าให้ข้าปล่อยเจ้าหรือ”

เด็กหนุ่มรีบผงกศีรษะรัว “อะ...ขอรับ ได้โปรดปล่อยข้าไป ละเว้น
ข้าเถิด ละ...แล้วท่านจะให้ข้าทำอะไรก็ได้”

“ได้สิ” ผู้เฒ่าเขาเตาเฟิงซานพยักหน้า ยื่นจมูกสูดดมไปทั่วตัวของ
บุรุษวัยกำดัด ด้วยกิริยาวิปริตวิถิตารถึงขีดสุด

เด็กหนุ่มเผยยิ้มยินดี ทว่าเสียวอึดใจต่อมาก็กิริตร้องโหยหวน เมื่อ
แขนข้างหนึ่งถูกกระซกจนหลุด “อ้าก!”

เฟิงเหมยเล่อได้สติขึ้นมาเพราะเสียงร้องนี้ สายตาพราวเลื่อนกวาด
มองรอบข้าง รวบรวมต้องการค้นหาว่าตนอยู่ที่ใด ก่อนสะดุ้งสุดตัวและหุด
ขากลับมาชิดอกโดยพลัน หลังพบว่าตนอยู่ในอ่างน้ำสีแดงฉานดั่งโลหิต “นี่
มันเรื่องบ้าอะไรกัน”

ก่อนนางหมดสติ จำได้ว่าถูกจองจำอยู่ในคุก แล้วเหตุใดถึงมาอยู่ใน
สถานที่แห่งนี้ได้ ดวงตาหงส์หลุมมองอ่างน้ำ มั่นใจว่าสีแดงนี้มีได้มาจาก
ความอัศจรรย์ของธรรมชาติ แต่มาจากโลหิต

“หรือนี่จะเป็นผาจันทร์เสี้ยวที่ชายผู้นั้นบอก...” ว่าแล้วก็เงยหน้าขึ้น
ก่อนจะชะงักค้างอยู่ในท่วงทำนี้นร่วมสิบอึดใจ

ผาจันทร์เสี้ยวมีไต้ดงามดังชื่ออย่างที่นางคิด สถานที่แห่งนี้มีต่าง
จากนรกเท่าใดนัก ตามสัญญาตาณ

เฟิงเหมยเล่อกะพริบตาถี่ๆ ในใจภาวนาให้ทัศนียภาพตรงหน้าเป็น
เพียงภาพหลอนของนางเท่านั้น

ทว่าไม่มีสิ่งใดเลื่อนหาย กลับกันเหตุการณ์ต่างๆ ยิ่งชัดเจนขึ้น ทั้ง
ภาพและเสียง...

เบื้องหน้าของนางห่างจากขอบอ่างเพียงเล็กน้อย มีชายชราผมสี

ดอกเลาคนหนึ่งกำลังสูดดมกลิ่นท่อนแขนด้วยกิริยาท่าทางของคนวิตถาร และแขนข้างนั้นไม่ได้ยุติติดกับตัว!

นางแทบหายใจไม่ออก ภาพนี้นับว่าโหดร้ายทารุณแล้ว แต่กลับมีความโหดร้ายยิ่งกว่า...

ห่างออกไปเกือบร่วมสิบก้าว หลังมานะย้าที่เปื้อนเลือดเป็นหย่อมๆ บนพื้นมีชายชราอีกคนหนึ่งกำลังกระทำการโหดร้ายทารุณกับหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี

“นะ...นี่” ลมหายใจของเฟิงเหมยเล่อพลันขาดห้วง นางไม่ได้รู้เพียงสา จึงดูออกว่าร่างแข็งทื่อทั้งสองสิ้นลมไปนานแล้ว แต่แม้สิ้นลมแล้ว ชายชรายังคงสนุกสนานกับการกระทำอันวิปริตของตน และถดไปจากภาพเหตุการณ์บัดซบอีกไม่กี่ป้า ชายชราอีกผู้หนึ่งกำลังลงมือเขียนตีหญิงชายหลายคนอย่างทารุณ จนผิวเนื้อที่เคยละเอียดลออเต็มไปด้วยบาดแผล แม้กระทั่งคนที่ไร้ลมหายใจแล้วก็ยังถูกเขียนต่อไปมิหยุดหย่อน

บัดซบ! บัดซบที่สุด!

ต่อมาคือภาพที่ชวนให้นางอยากอาเจียนที่สุด... ทางด้านซ้ายของตัว ถ้า ชายชรารุ่นราวคราวเดียวกับคนที่เหลือกำลังกัดเคี้ยวเนื้อมนุษย์อยู่

และสุดท้าย... ปลายอ่างน้ำที่ตัวนางกำลังเช้อยู่ครึ่งท่อน มีชายชราคนหนึ่งกำลังเอามีดเขี่ยนเนื้อคนทั้งเป็น...คนเหล่านั้นมีอาจเปล่งเสียงร้องออกมาได้ มีเพียงเสียงอื้ออึงไม่ได้ความ เพราะลิ้นถูกดึงออกมาวางข้างตัวแล้ว

เดรัจฉาน! ห้าคนนี่คือเดรัจฉานในร่างมนุษย์ชัดๆ!

ดวงตาของเฟิงเหมยเล่อแข็งกร้าวขึ้นทีละน้อย กลืนอายสังหารล้างทะเล็กออกมาจากร่าง

ผู้เฒ่าเขาปู้ชานสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายสังหารเป็นคนแรก จึงหันหน้ามองมายังอ่างโลหิต ครั้นพบว่า ‘ของฝาก’ จากลั่วลืออี้ได้สติแล้ว ดวงตาก็นิ่ววาววับ รีบเดินเข้าหาทันใด “เจ้าตื่นแล้วหรือ”

เสียงนี้สื่อเจตนาคุกคามอย่างชัดเจนจนฟังห่มย่แล้วอดรู้สึกขนลุก
งูมิได้

ต่อมาเป็นผู้เฒ่าเขาเตาเฟิงซาน ชายชราวัยทึ่กระเป๋ เดินแถมวิ่งเข้า
มา ยามเห็นแวตาแข็งกร้าวสมมองเช่นนี้ก็ดีใจจนยากหาใดเทียม รีบ
ตะโกนเรียกสหาย “พวกเจ้ามาเร็ว นางตื่นแล้ว ตื่นแล้ว”

เสียงเปี่ยมด้วยความยินดีดังมาจากมุมต่างๆ “จริงหรือ”

และแล้วห้าผู้เฒ่าก็รวมตัวกัน...

เฟิงห่มย่เลื่อมมองรังสีความน่าสะอิดสะเอียนที่เพิ่มขึ้นมาจนน่าใจหาย
ด้วยความรู้สึกอยากจะอาเจียน เพราะเนื้อตัวของคนเหล่านี้อาบไปด้วย
โลหิต จากชุดสีสว่างก็ถูกย้อมจนกลายเป็นสีคล้ำ ไม่รู้ว่าต้องใช้เวลาของ
คนกี่ผู้ก่่นามถึงอาบได้ถ้วนทั่วเช่นนี้ “พวกเจ้าผุดมาจากนรกขุมใดกัน! เจ้า
เดรัจฉาน!” นางรู้ว่าโลกใบนี้โหดร้ายนัก แต่ก็ไม่วิตว่าจะเป็ถึงขนาดนี้!

ห้าผู้เฒ่าสบตากันก่อนหัวเราะว่า พวกเขามองไม่เห็นความหวาดกลัว
ในดวงตาคู่นี้เลย เห็นที่ว่าจะเป็ของดีอย่างทีลั่วลืออื่ว่าจริง ๆ

“ดีจริง ดีจริง” ผู้เฒ่าเขาเซียอวินซานกล่าวออกมาด้วยรอยยิ้มพึงใจ

เฟิงห่มย่เลื่อมปล้นนุ่กิก ตวาดลั่น “ยังมีหน้ามาหัวเราะอีกหรือ! เจ้า
เดรัจฉาน...” คำด่าทอของนางขาดห้วงเมื่อโดนแล่หวดเข้าเต็มแรง

วับ!

นางซูดปากร้องซัด ก่อนค่อยๆ หลบตามอง เห็นว่าเสื้อที่ฉีกขาด
ตั้งแต่ไหล่ซ้ายจดท่อนเอวขวาเริ่มมีโลหิตไหลซึมออกมา

หน้าตาเฟิงห่มย่เลื่อมกระตุก ใบหน้าผุดรอยยิ้มเหี้ยม ซ้อนสายตา
มองทั้งห้าอย่างมาดร้าย ก่อนเอ่ยออกมาช้าๆ แต่อดแน่นไปด้วยความ
อาฆาตแค้น “เดรัจฉาน!”

ครันเห็นแวตาเกรี้ยวกราดเหี้ยมเกรียม ผู้เฒ่าเขาม่อเจียซานก็
บังเกิดความสนุกสนานขึ้นม่ออีกเท่าตัว ไม่กลัว... ไม่เกร็ดร้อง... เขาล้วนไม่
เคยพบเจอ แต่จะทนได้นานเท่าใด... คิดดั่งนั้นม่อก็ฟาดแล่ลงไปอีก

ครั้งนี้เพื่อง่ายเหลือไม่ยินยอมให้ทำตามใจอีกแล้ว รีบเบี่ยงตัวหลบอย่างรวดเร็ว โดยคิดว่าถึงหลบไม่พ้นแต่ก็เลี่ยงอาการบาดเจ็บหนักได้

ทว่าเพียงนางขยับตัวก็สามารถหลบจากวิถีของเส้ได้อย่างง่ายดาย
ดังนั้นเส้จึงพาดลงในอ่างน้ำสีเลือดแทน... แรงเหวี่ยงมหาศาลทำให้
ผิวน้ำคล้ายถูกแยกเป็นสองฝั่ง มวลน้ำยกตัวลอยขึ้นเสมือนม่านสีจาง
เพื่อง่ายเหลือที่เหาะหลบไปด้านข้างหลุบตามองฝ่ามือของตนอย่าง
ลึบสน เพราะตอนนี้วรยุทธ์ของนางกลับมาแล้ว!

“...มิใช่ว่าถูกผนึกหรือ”

ช่างเถอะ ไม่ใช่เวลาที่จะมาคิดตอนนี้!

นางสะบัดศีรษะ โยนความคิดที่ว่าใครเป็นคนคลายผนึกวรยุทธ์ให้
ทิ้ง ใช้ปลายเท้าเขี่ยกระบี่ที่ตกอยู่บนพื้นขึ้นมามีอ หมุนควงกลางฝ่ามือสร้าง
ความคุ้นชินเล็กน้อย จึงตัวดกระโดดไปทางตรงจันทันทั้งห้า

ผู้เฒ่าเขาเตาเฟิงซานเห็น ‘ของฝาก’ จากลัทธิอืหลบวิถีเส้ของตนเอง
ได้ก็อุทานด้วยสีหน้าเหลือเชื่ออยู่บ้าง “หลบได้รี” เพราะไม่คิดไม่ฝันว่า ‘ของ
ฝาก’ จะเป็นสตรีมีวิชา ทว่าเมื่อตริกตรองดูก็สมกับเป็นของหายาก “ช่างดี
โดยแท้... ข้าชักตื่นตื่นขึ้นมาเสียแล้ว”

จับผู้มีวิชามารูณใช้ว่าพวกเขาจะไม่เคย แต่ครั้งสุดท้ายนั้นก็นาน
มาแล้ว

“อือ” ผู้เฒ่าที่เหลือตรงรับประสานกัน อย่างทะลุเข้าไปใกล้ของหายาก
ยามนี้เลือดในตัวของพวกเขาถูกปลุกจนโลดแล่น อยากจะจัดการสตรีตรง
หน้าใจจะขาด

เพื่อง่ายเหลือเองก็ไม่รอช้า กระชับกระบี่ในมือแล้วเริ่มต่อสู้กับ
ตรงจันทันทั้งห้าทันที แน่หนอนว่าวันนี้นางต้องรอด และทวงความยุติธรรม
ให้เหล่าผู้คนที่ถูกระทำอย่างโหดร้ายทารุณ

โดยคนแรกที่พุ่งเข้าไปหาเพื่อง่ายเหลือคือผู้เฒ่าเขาปู้ลูซาน ชายชรา
คนนี้ร่างกายค่อนข้างท้วม แต่เคลื่อนไหวกระฉับกระเฉงพิถีพิถัน เฉลียวเพียง

ชั่วอึดใจก็ใช้มีดคู่รักเข้ามา “เด็กดี ยินยอมเถอะ แล้วข้าจะไว้ชีวิต”

“เพี้ย! นี่ข้าจะเชื่อเจ้าหรือ” เฟิงเหมยเล่สยบ แล้วเอนตัวไปด้านหลังหลบวิถีใบมีด ทันใดนั้นทางตาก็เลื้อบเห็นว่าชายเฒ่ารูปร่างผอมบาง หว้าขาพิการกำลังส่งเส้นลวดหมายจะเอามาคล้องคอ จึงรีบหลบโดยไว

“เร็วทันนะ” ลวดในมือพลาดเป้าไปอย่างน่าเสียดาย ผู้เฒ่าเขาจื่อ-อว้นชานก็แสดงท่าทีหงุดหงิด ก่อนถอยหลบฉากให้สหายคนอื่นเข้าจัดการ

ครั้นเห็นว่าผู้เฒ่าเขาจื่ออว้นชานพลาดท่า ผู้เฒ่าเขาเซียอว้นชานก็เร่งเข้ามาช่วยเหลือ ใช้ผ้าผืนยาวส่งไปรัดตัว “มาดูกันว่าเจ้าจะสู้ไปได้กี่น้ำ”

ด้านเฟิงเหมยเล่รีบถอยห่างออกไปโดยเร็ว ในจังหวะที่ผ้าผืนนั้นจะมารัดตัว นางก็ม้วนม่านซุ้มโลหิตที่อยู่ใกล้ๆ เป็นก้อนแล้วส่งออกไปสกัดกัน

ม่านทั้งสองพันเกี่ยวกันก่อนจะตกลงสู่พื้น...

พริบตาต่อมานางก็ต้องรับมือกับชายชราร่างสูงอีกคน คนผู้นี้คือผู้เฒ่าม่อเจียชาน ในวัยหนุ่มเขาเป็นเลิศในเพลงกระบี่ ถึงความชราจะทำให้ฝีมือถดถอยลงบ้าง แต่ก็ยังคงร้ายกาจอยู่ดี เพียงสองกระบวนท่าหาญสาวก็ได้แผลที่ท่อนแขนมาหนึ่งรอย แรงจากคมกระบี่ส่งให้ตัวนางหมุนคว้างรอบหนึ่ง ก่อนทรุดฮวบลงจนต้องใช้กระบี่ประคองร่าง

“อะ”

“ฮ่าๆ” ผู้เฒ่าเขาหม่อเจียชานหัวเราะร่วน แสยะยิ้มยินดีอันน่าสะอิดสะเอียน “โดนเข้าแล้วนะ”

เฟิงเหมยเล่หลบตามองบาดแผลบริเวณท้องแขนด้วยแววตาเยือกเย็น แล้วยกไหล่เช็ดโลหิตที่กระเด็นมาเปื้อนแก้มซ้ายด้วยท่าที่เฉยเมย

เห็นท่าที่ไม่สะทกสะท้าน ทำให้ผู้เฒ่าก็ใจเต้นตึกตัก ถูกใจเป็นที่สุดแล้วทั้งห้าก็ไม่รอช้า แล่นเข้าไปจัดการเฟิงเหมยเล่โดยไม่ให้พักนานทันที

“อะ” เฟิงเหมยเล่ที่ถูกโจมตีรอบทิศทางทำได้เพียงหลบหลีก ลำเเนียกว่าฝีมือของตนยังคงอ่อนด้อยนักเมื่อเทียบกับชาวยุทธ์ในใต้หล้า

ห้าผู้เฒ่าสังเกตเห็นว่าคู่ต่อสู้อ่อนแรงลงแล้วยิงโหมเล่นงาน

ยามผู้เฒ่าเขาม่อเจียซานปิดจนกระบี่ของเฟิงเหมยเล่ส่วสะท้อนกลับ
ไป อีกสองผู้เฒ่าอย่างผู้เฒ่าเขาเตาเฟิงซานและผู้เฒ่าเขาเซียววินซานก็ส่ง
แสงและฝ่าเข้าไปรัดตัว ส่วนผู้เฒ่าเขาปี้ลูซานเห็นตัวเข้ามากระแทกฝ่ามือเข้า
ที่กลางอก

ผู้เฒ่าเขาปี้ลูซาน “ยอมสยบซะงั้นตัวดี”

เฟิงเหมยเล่ส่วเดิมที่อ่อนแรงเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ถูกฝ่ามือกระแทก
เข้าเต็มแรงก็ถึงกับหลุดฮวบ กระอักโลหิตออกมาคำใหญ่ “อะ...อีก”

ผู้เฒ่าเขาปี้ลูซานกล่าวอย่างเยาะหยัน “ดูเหมือนเจ้าจะหมดแรงแล้ว
นะ”

“ใครว่ากันล่ะ” เฟิงเหมยเล่ส่วถ่มเลือดลงบนพื้น สูดลมหายใจลึกแล้ว
เริ่มขับกำลังภายในในด้านการกักขังจากฝ่าและแสง “ข้ายังเหลือแรงอีกเยอะ!”

ผู้เฒ่าเขาเตาเฟิงซานและผู้เฒ่าเขาเซียววินซานเห็นท่าไม่ดี รีบส่ง
สัญญาณเรียกผู้เฒ่าเขาจื่ออวินซาน “เฒ่าจื่ออวิน เจ้ารีบจัดการนางเร็ว”

ผู้เฒ่าเขาจื่ออวินซานไม่รอช้า ใช้เท้าข้างที่ยังดีอยู่กระแทกพื้นส่ง
ตัวเองให้ลอยเข้าไปใกล้เฟิงเหมยเล่ส่ว ส่วนมือก็ปล่อยเส้นลวดออกมาจาก
แขนเสื้อ บังคับให้โอบรัดรอบคอ ‘ของฝาก’ แล้วรั้งดึงเต็มแรง

“อะ...” เฟิงเหมยเล่ส่วถูกตรึงไว้จนมิอาจหลบเลี่ยง ตอนที่เส้นลวด
อันคมกริบรัดเข้ามา นางก็รีบยกกระบี่ขึ้นขวาง จึงรอดจากภยันองเลือด
อย่างฉิวระหลุดจากร่างไปได้อย่างเฉียดฉิว

“ยังไม่หมดฤทธิ์อีกหรือ” ผู้เฒ่าเขาจื่ออวินซานสบถอย่างหัวเสียที่
แผนการของตนมิสำเร็จ ต่อมาก็ออกแรงดึงเส้นลวดให้รัดแน่นขึ้น... ให้
มันรู้ไปว่ากระบี่เก่าๆ สนิมเชรอะจะทานคมของเส้นลวดสีทองนี้ได้

ถูกสบประมาทเช่นนี้ เฟิงเหมยเล่ส่วก็กัดฟันข่มความเจ็บปวด แล้ว
ออกแรงต้านทานอย่างไม่ลดละเช่นกัน

ทั้งสองย้อยุดกันอยู่อย่างนั้น จนผู้เฒ่าเขาปี้ลูซานเห็นว่าไม่ได้การ

แล้วจึงเห็นตัวเข้ามา ใช้มีดคู่มือกรีดไปตามเนื้อตัวเพื่อลดทอนกำลังลง

เรียวแรงเฟิงเหมยเล่อที่มีไม่มากอยู่แล้วเริ่มถอยลง...

เมื่อมีดคมปักบนร่างเป็นครั้งที่สาม เรียวแรงที่ใช้ต้านทานต่อเส้น
ลวดก็อ่อนลงไปกว่าก่อน

และเมื่อแรงต้านลดลง ผู้เฒ่าเขาจื่ออวินซานจึงสามารถรัดเส้นลวด
บนลำคอได้อย่างสมบูรณ์

เฟิงเหมยเล่อพลันคิดถึงครอบครัว ตัดพ้อในใจอย่างอ่อนล้าก่อน
หลับตาลงอย่างคนปลงตก

‘เหนื่อย... เหนื่อยเหลือเกิน อาเตี้ย อาเหนียง พี่ใหญ่ พี่รอง พี่สาม
เซียงเซียง ทานลุง ทานป้า ข้าขอโทษ... เหมยเล่อขอโทษ เหมยเล่อคง
ไม่ได้พบพวกท่านอีก’

...เห็นทีว่าที่แห่งนี้คงเป็นที่ตายของนางแล้ว